

ทำอย่างไร

ชีวิต

จึงจะมี

ความสุข ?

หนังสือหน้าทางชีวิต

ทำอย่างไร ชีวิตจึงจะมีความสุข?

โดย
ดร. อาร์. ดับบลิว. ดีฮาน

A 562

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย
กองคริสเตียนบรรณศาสตร์
28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนปฎิพัทธ์
กรุงเทพมหานคร, 4

หนังสือชุด
ประกายทิพย์-ประกายธรรม
อันดับ 12

Living Light Series No. 12

Copyright © “How to Live with Yourself and Others”

By R. W. DeHaan, Scripture Press Ministries. World rights reserved. Translated and produced in the Thai language by

Permission of Scripture Press Ministries,

Glen Ellyn, Ill. U.S.A.

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 การอยู่กับตัวเอง.....	6
1. ท่านเป็นบุคคลผู้มีจิตวิญญาณ.....	6
ก. คำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์.....	7
ข. ทางเลือกอื่นที่ไม่น่าจะเลือก.....	7
2. ท่านเป็นคนบาป.....	9
ก. ความจริงอันกระฉ่าง.....	10
ข. ความจริงที่ประจักษ์.....	10
3. ท่านเป็นเป้าหมายแห่งความรักของพระเจ้า.....	11
ก. พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์ให้ประจักษ์.....	11
ข. พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์ให้เห็นจริง.....	12
บทที่ 2 การอยู่กับฉันสามีภรรยา.....	14
1. เนื้อแท้ของการแต่งงาน.....	14
ก. ความเป็นเอก.....	15
ข. ความคงทน.....	15
2. ความผูกพันซึ่งสามีภรรยาพึงปฏิบัติต่อกัน.....	16
ก. หน้าที่และความรับผิดชอบของภรรยา.....	16
1. ขอมัจฉาน.....	16
2. ทางอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า.....	17
ค.) ความหวังใยอย่างแท้จริงที่จะช่วยให้สามีได้พบสวัสดิภาพอันถาวร.....	17
ข.) ทำที่อันงดงาม.....	18
ข. หน้าที่ของสามี.....	19
บทที่ 3 การอยู่กับฉันพ่อแม่ลูก.....	22
1. หน้าที่ของบุตรที่พึงมีต่อบิดามารดา.....	23
ก. เชื่อฟัง.....	23
ข. เคารพบนอบ.....	23
1.) ความหมายของการเคารพบนอบต่อบิดามารดา.....	24

2.) ผลของการเคารพบนอบต่อบิดามารดา.....	24
2. หน้าที่ของบิดามารดาที่พึงมีต่อบุตร	25
ก. ข้อควรระมัดระวัง	25
1.) ไม่เสมอต้นเสมอปลาย.....	26
2.) ไม่เคารพความคิดเห็นของเด็ก	26
3.) เข้มงวดเกินไป	27
4.) รุนแรงเกินควร	27
ข. ข้อปฏิบัติ.....	27
บทที่ 4 การอยู่ในสังคม	29
1. วิธีอยู่ในสังคมอันเสื่อมทราม	29
2. วิธีอยู่ร่วมกับโลกีย์ชน	31
3. วิธีอยู่กับผู้ที่เกลียดชังเรา.....	33

บทที่ 1 การอยู่กับตัวเอง

ทุกวันนี้คนเป็นอันมากพบว่า เป็นการยากที่จะอยู่กับตนเองหรือผู้อื่น เขามีปัญหาหนักอก มีอารมณ์ตึงเครียดสับสนและมีความหวาดผวา จนไม่อาจจะอยู่กับคนเดียวตามลำพังได้ และแทนที่เขาจะกล้าเผชิญกับความจริงจนของชีวิต อย่างตรงไปตรงมากลับทู่ท้อมีชีวิต ไปในการเสาะหาความสุขสันทานเพลิดเพลินความมั่งคั่งร่ำรวย และการมีชื่อเสียง บางคนก็ติดโทรทัศน์ หรือหนังสืออ่านเล่นประเภทเร้าอารมณ์เสียดจางอมแงม หรือบางรายก็จัดงานเลี้ยงสังสรรค์เสพสุรากับเพื่อนฝูง ซึ่งต่างก็พยายามหาทางที่จะหลีกเลี่ยงจากการอยู่กับตัวเองด้วยกันทั้งนั้น ส่วนพวกเขาเหล่านั้นแล้ว ก็หันไปพึ่งยาประเภทมอมเมาอารมณ์ เพื่อกลบเกลื่อนความว้าวุ่นและความกลัว เขาชนบางพวกก็เลยแสดงตัวเป็นพาลเกร ขอบดีหัวหมาปาหัวชาวบ้าน และบ้างก็ปล่อยตัวมั่วสุมกับในทางเพศอย่างเสรี ปัญหาวัยรุ่นจึงเกิดขึ้นโดยไม่รู้จักหยุดหย่อน ว่าที่จริงความขัดแย้งระหว่างประเทศ การแบ่งชั้นวรรณะ ปัญหาการหย่าร้าง และอัตราการฆ่าตัวตายที่เพิ่มสูงขึ้นทุกวัน ทั้งหมดนี้สะท้อนให้เห็นว่า คนเราทุกวันนี้ไม่สามารถพึ่งคติสมัยใหม่อันไร้สาระที่ว่า มนุษย์เกิดขึ้นมาเองตามธรรมชาติไม่มีพระเจ้าที่ไหนเป็นผู้สร้างสรรค์ บันดาลมนุษย์ขึ้นมาได้เลยเป็นไปไม่ได้ ที่จะไม่มีใครสักคนสามารถดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขเข้ากับคนอื่นได้ หรือมีจิตใจโอบอ้อมอารีต่อผู้อื่น หากเขาผู้นั้นขาดสันติสุขในจิตใจของตนเอง และแน่นอนทีเดียว ท่านย่อมไม่สามารถจะอยู่ร่วมกับคนอื่นได้อย่างราบรื่น หากท่านยังไม่มีใจเข้าใจตัวเองดีพอ ท่านต้องสามารถเผชิญกับความทุกข์ยากความเจ็บปวด และยุติธรรมทั้งหลายทั้งปวงได้ด้วย ความชื่นชมยินดี และมีความหวัง นั่นแหละท่านจึงจะสามารถอยู่กับตัวเองและผู้อื่นได้เป็นอย่างดี

พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้ให้พื้นฐานในการที่จะเข้าใจตนเองไว้ สามประการ ประการที่หนึ่งคือ ท่านเป็นบุคคลผู้มีจิตวิญญาณ ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างขึ้นตามแบบพระลักษณะของพระองค์ประการที่สอง ท่านเป็นคนบาปซึ่งจำเป็นจะต้องได้รับพระราชทานอภัยโทษและรับนิรันดร์ใหม่จากพระเจ้า ประการที่สาม พระเจ้าทรงรักท่าน และได้ทรงจัดเตรียมทางรอดไว้สำหรับท่านแล้ว

1. ท่านเป็นบุคคลผู้มีจิตวิญญาณ

เมื่อพูดว่า ท่านเป็นบุคคลผู้มีจิตวิญญาณ ท่านก็คงจะสงสัยหรือลังเลใจ ทั้งนี้เพราะท่านอาจไม่เชื่อว่าจะเป็นเช่นนั้นจริง ๆ เอาละถึงแม้ว่าท่านเชื่อคติสมัยใหม่ที่ว่า มนุษย์เป็นเพียงสัตว์ที่เจริญสูงสุด แต่ท่านก็คงจะได้สำนึกอยู่เสมอว่า ท่านมีความสามารถในการเรียนรู้ ในการใช้เหตุผล ในการแสดงอารมณ์และในการใช้ปัญญา ท่านอาจจะไม่คิดถึงพระเจ้า และไม่ยอมให้ตนเองครุ่นคิดถึงความตายและชีวิตหลังจากความตาย โดยพยายามปล่อยตัวตาม “ดวง” หรืออาศัย “ดวง” เข้าช่วยจริงอยู่ การดำเนิน

ชีวิตเช่นนั้นอาจช่วยให้ท่านมีความสงบใจได้บ้าง และทำให้ท่านสามารถเข้ากับผู้อื่นได้บ้างพอสมควร แต่จะไม่ช่วยให้ท่านพบกับสันติสุขอันเต็มคำเลยแม้แต่น้อย จิตใจของท่านจะสลดหดหู่และหมดหวัง เมื่อญาติพี่น้องหรือคนในครอบครัวของท่านมีอันต้องสิ้นชีวิตลง หรือตัวท่านเองกำลังป่วยไข้ใกล้จะตาย ท่านจะนึกถึงคำถาม ๆ หนึ่งซึ่งมีคำตอบอันถูกต้องอยู่แล้วในพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่า “ตัวเราเป็นใครหนอ?” และท่านก็คงจะตอบตัวเองได้เพียงอย่างเดียวว่า ท่านเป็นคนไม่เชื่อพระเจ้าซึ่งปราศจากความหวังใด ๆ ในชีวิต

ก. คำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์

พระคริสตธรรมคัมภีร์บ่งชี้ไว้อย่างชัดเจนว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระลักษณะของพระองค์ ซึ่งต่างจากสัตว์โลกทั่ว ๆ ไป

“พระเจ้าทรงดำริว่า จงให้เราสร้างมนุษย์ตามแบบฉายาของเรา ให้ครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และฝูงสัตว์ใช้ให้ปกครองแผ่นดินทั่วไป และสรรพสัตว์ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดินทั้งสิ้น พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบพระฉายาของพระองค์ และตามแบบฉายาของพระองค์นั้น พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และได้ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง” (ปฐมกาล 1:26,24)

พระเจ้าได้ประทานบุคลิกภาพให้แก่ท่านและข้าพเจ้า อันได้แก่ การรู้จักใช้เหตุผล การรู้จักแสดงอารมณ์ต่าง ๆ และการมีเจตจำนงเสรี หรืออิสระในการตัดสินใจเลือกกระทำ ถูกละเรามีลักษณะร่างกายบางอย่างละม้ายคล้ายคลึงกันกับนก และสัตว์อื่น ๆ แต่ก็เป็นเพียงผิวเผินเท่านั้น ความสามารถของเราในการใช้เหตุผล ในการแสดงอารมณ์หรือความรู้สึก และในการตัดสินใจ สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องชี้ชัดว่า เราแตกต่างจากสัตว์ทั้งหลายยิ่งกว่านั้น เรายังมีอำนาจเหนือสิ่งสารพัดที่อยู่รอบตัวเรา และเรามีจิตสำนึกว่า มีพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ตลอดจนมีความรู้จักผิดชอบชั่วดีโดยสันดาน และรู้แน่ ๆ ของเราต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้า องค์ประกอบภายในส่วนลึกของมนุษย์เหล่านี้ จึงเป็นเครื่องยืนยันคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ ซึ่งว่า เรามีใช่เป็นผลิตผลของธรรมชาติตามกระบวนการทางวิวัฒนาการ หากแต่เราเป็นบุคคลที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นเป็นพิเศษ ตามแบบพระลักษณะของพระองค์ ให้มีจุดหมายปลายทาง คือชีวิตนิรันดร์ ซึ่งอาจเป็นสวรรค์หรือนรก

ข. ทางเลือกอื่นที่ไม่น่าจะเลือก

หากท่านไม่ยอมรับคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่ว่ามนุษย์เป็นแบบสะท้อนพระลักษณะของพระเจ้า ท่านก็มีทางเลือกอยู่ทางเดียวคือ เชื่อว่าตัวท่านเป็นผลิตผลของธรรมชาติที่เกิดขึ้นมาโดยบังเอิญ ซึ่งตามเหตุผลแล้วก็ย่อมจะหมายความว่า ท่านไม่ยอมรับว่า ท่านเป็นบุคคล แน่นอนที่เดียว “พลังที่ปราศจากบุคลิกภาพ” ตามกระบวนการทางวิวัฒนาการ ย่อมไม่สามารถสร้างตัวตนซึ่งมีความคิด

มีอารมณ์ มีความรู้จักผิดชอบชั่วดี และรู้จักใช้ปัญญาไตร่ตรอง นักปราชญ์ที่ไม่เชื่อพระเจ้าหลายคนเป็นผู้เผยแพร่เรื่องดังกล่าว และด้วยเหตุฉะนี้พวกเขาจึงสอนว่ามนุษย์อยู่ภายใต้การบงการ ของกระบวนการทางเคมีภายในร่างกายหรืออยู่ภายใต้บังคับประกอบทางจิตวิทยาซึ่งบังคับพฤติกรรมของเขาให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ยกตัวอย่างเช่น ความรักที่บิดามารดามีต่อบุตรนั้น พวกนี้กล่าวว่า “ถ้าคุณผิวนแล้วอาจจะคิดว่า เป็นการแสดงออกด้วยความจริงใจและสมัครใจ แต่โดยเนื้อแท้แล้วก็ไม่ผิอะไรกับการทำงานของเครื่องคอมพิวเตอร์นั่นเอง” นั่นหมายความว่า คนที่มีความสัจซื่อต่อภรรยาและทุ่มเทกำลังทั้งหมดในการทำงาน เพื่อหาเงินมาอุดหนุนจนเจือครอบครัวยุให้สุขสบายนั้น หาได้มีจิตสำนึกของความเป็นคนแต่อย่างใดไม่ และหมายความว่า คนที่ติดคุกเป็นเวลายาวนานเนื่องจากได้ก่ออาชญากรรมจนนับครั้งไม่ถ้วน ไม่ต้องรับผิดชอบในผลแห่งการกระทำของเขาเลยกระนั้นหรือ เพราะตามทฤษฎีดังกล่าวนี้ พฤติกรรมทั้งสิ้นของมนุษย์ถูกจำแนกว่า เป็นเสมือนหนึ่งการทำงานของเครื่องคอมพิวเตอร์ซึ่งรับข้อมูลเข้าไป แล้วก็ให้คำตอบออกมาตามข้อมูลนั้น ๆ มิได้เป็นผลของการตัดสินใจโดยอิสระและโดยการใส่เหตุผลอย่างแท้จริง ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง คำว่า “ความรัก” “ความหวัง” “ความสุข” และ “ความเป็นอมตะ” ก็คงจะเป็นเรื่องน่าขันสำหรับมนุษย์ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเข้ามาในความคิดแต่แล้วก็ไม่มีความหมายอะไรเลย เพราะมัน ไม่ใช่เรื่องจริงจิงอะไร

คนที่ปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้ก็เช่นนั้น ย่อมจะพบว่าชีวิตของตนไร้จุดหมาย หรือขาดคุณค่า นักธรรมชาติได้พยากรณ์ถึงจุดจบของประวัติศาสตร์ไว้ว่า ในวันหนึ่งข้างหน้า จักรวาลจะโคจรไปตามวิถีของมัน และจะกลับกลายเป็นกลุ่มหมอกมืดที่อยู่เหยง ปราศจากสิ่งมีชีวิต นักปราชญ์สาขาเทวนิยม (คือไม่เชื่อว่ามิพระเจ้า) ที่มีชื่อเสียงโด่งดังผู้หนึ่งคือ

ชัตเตอร์ ได้ยอมรับว่า น้อยคนนักที่สามารถพบความสำเร็จได้โดยปราศจากความหวังแต่ข้าพเจ้าใครจะสะกดใจท่านสักนิดเถิดว่า ท่านมีทางเลือกอยู่เพียง 2 ทางเท่านั้น คือเชื่อว่าท่านเป็น “บุคคลซึ่งประกอบด้วยจิตวิญญาณ” ที่พระเจ้าทรงสร้างตามพระลักษณะของพระองค์หรือมิฉะนั้นก็ต้องเชื่อว่า ท่านผลุดขึ้นมาเองโดยบังเอิญตามธรรมชาติ ไม่มีจุดมุ่งหมายที่เที่ยงแท้แน่นอนใด ๆ เลยในชีวิต ท่านจะเลือกเอาทางไหนก็เชิญ

ความเชื่อของท่าน ย่อมจะมีอิทธิพลผูกพันต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของท่าน อย่างลึกกล้าทีเดียว หากท่านเชื่อเป็นคริสเตียน ท่านจะตั้งเป้าหมายในการดำเนินชีวิตในสิ่งซึ่งทรงคุณค่าอันถาวร ท่านจะพยายามปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วยการรักพระองค์และรักที่อยู่รอบตัวท่าน และท่านจะชื่นชมยินดีในความหวังที่จะได้รับชีวิตอันถาวรนิรันดร์ ตรงกันข้ามหากท่านไม่ยอมเชื่อพระเจ้า ท่านก็จะตั้งเป้าหมายในสิ่งที่เป็นอนิจจัง โดยพยายามตะเกียกตะกายขวนขวาย หาสิ่งที่จะนำมาสนองความต้องการของตนเอง ทั้งนี้เพราะว่า ทุกคนมีความเห็นแก่ตัวเป็นมูลฐาน และต่างคนต่างก็แก่งแย่งชิงดีกัน

ท่านจะต้องแข่งขันกับผู้อื่นอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ ท่านอาจจะสำเร็จสมหวังในชีวิตบ้าง แต่ก็คงหนีไม่พ้นความอิจฉาริษยาและความหวังซึ่งย่อมจะมีควบคู่กันไป และในที่สุดก็จะเข้าทำนอง “หม้อข้าวใคร หม้อข้าวมัน ซ้อนใคร ซ้อนมัน ยากอบได้กล่าวไว้ว่า นี่แหละคือเหตุผลที่คนเราทะเลาะวิวาทและฆ่าฟันกัน

“การทะเลาะวิวาทกันในพวกท่านมาแต่ไหน? มาแต่สิ่งนี้ไม่ใช่หรือ คือมาแต่ใจปรารถนาอันชั่วที่รบกวนอยู่ในอวัยวะของท่านทั้งหลาย ๆ ท่านทั้งหลายอยากได้ แต่ไม่ได้ ท่านก็ฆ่ากัน และอิจฉากันแล้วก็ยังไม่ได้ ท่านทั้งหลายทะเลาะวิวาทกัน ท่านหาไม่ได้ เพราะท่านไม่ได้ขอ” (ยากอบ 4:1,2)

พี่น้องทั้งหลาย ท่านต้องเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง คือเชื่อพระคริสต์หรือไม่เชื่อพระองค์ การตัดสินใจของท่านจะเป็นเครื่องชี้ว่า ท่านจะสามารถมีชีวิตอยู่กับตนเองและผู้อื่นได้ดีเพียงไร หากเพียงแต่ท่านเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้าท่านก็จะสามารถอธิบายเรื่องราวชีวิตได้อย่างมีเหตุผล และท่านจะมีความหวังอันสดใส ซึ่งจะช่วยให้คุณชื่นชมยินดีได้ แม้ต้องประสบกับความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสที่สุด

2. ท่านเป็นคนบาป

ในการที่ท่านจะเพิ่มความแน่ใจว่า ท่านเป็นบุคคลซึ่งประกอบไปด้วยวิญญาณจิต ท่านจะต้องยอมรับคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์อีกข้อหนึ่งซึ่งว่า ท่านเป็นคนบาป พระธรรมปฐมกาล สามบทแรกกล่าวว่า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระลักษณะของพระองค์ ให้บริสุทธิ์ปราศจากบาป แต่มนุษย์กลับไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้าและเลือกทางเดินของตนเอง มนุษยชาติทุกวันนี้จึงตกอยู่ในฐานะผู้ที่กบฏต่อพระเจ้า และทำให้บุคลิกลักษณะทุกอย่างของมนุษย์แปรเปลี่ยนไปด้วยความคิดบาป อัครสาวกเปาโลได้กล่าวไว้ว่า “เพราะว่าคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ก็สนใจในสิ่งซึ่งเป็นของ ๆ เนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็สนใจในสิ่งซึ่งเป็นของ ๆ พระวิญญาณด้วยว่าซึ่งมีใจสมกับเนื้อหนังก็คือความตาย และซึ่งมีใจสมกับวิญญาณ ก็คือชีวิตและความสุข เหตุว่าใจสมกับเนื้อหนังนั้นก็ศัตรูต่อพระเจ้า เพราะว่าหาได้อยู่ได้บังคับพระบัญญัติของพระเจ้าไม่ และจะอยู่ได้บังคับบัญชานั้นไม่ได้ และคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้าก็หาไม่ได้” (โรม 8:5-8)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง โดยลำพังมนุษย์เองแล้ว มนุษย์ไม่มีกำลังพอที่จะเปลี่ยนแปลงสภาพการเป็นคนบาปของตน ให้กลับดีขึ้นมาได้ด้วยตนเอง หรือไม่สามารถจะดำเนินชีวิตในทางที่พระเจ้าทรงขอบพระทัยได้เลย

ก. ความจริงอันกระจ่าง

สภาพเหตุการณ์อันเศร้าสลดที่เกิดขึ้น ในโลกทุกวันนี้จะหาเหตุผลอันใดมาอธิบาย ก็ไม่เป็นที่น่าพอใจเท่ากับคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่ว่า มนุษย์เป็นคนผิดคนบาป คนในชั่วอายุต่างก็มีความมั่นใจว่า เขาสามารถคิดค้นวิธีที่จะทำให้โลกปลอดภัยจากสงคราม ปลอดภัยจากความอยุติธรรม และความยากจนข้นแค้น แต่ทั้งหมดนี้ก็กลับเป็นเพียงความฝันเพียงของมนุษย์ผู้เต็มไปด้วยความชั่วช้า และมากไปด้วยความโลภ และผลก็คือ นักคิดนักฝันทั้งหลายไม่อาจวาดภาพในแง่ดีได้อีกต่อไปเมื่อถูกถามว่า โลกในอนาคต 30 ปีข้างหน้า จะเป็นอย่างไรเพราะตามความเป็นจริงนั้น นักวิทยาศาสตร์เป็นจำนวนมากได้คาดหมายไว้ซึ่งเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่า ในไม่ช้าโลกจะต้องประสบกับวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจขั้นรุนแรง หรือมิฉะนั้นก็จะต้องประสบกับสงครามนิวเคลียร์อย่างแน่นอน พุดง่าย ๆ ก็คือ “แผ่นดินจะต้องถูกเป็นไฟ” นั่นเอง ในขณะที่ผู้มีปัญญาปราดเปรื่อง ได้เอาแต่ประดิษฐ์คิดค้นเครื่องใช้ทางวิทยาศาสตร์และวิชาการอันน่าอัศจรรย์ขึ้นมาอยู่เรี่ยรายนั้น สภาพจิตใจของมนุษย์ก็ยังคงเสื่อมทราม และเห็นแก่ตัวอยู่นั่นเอง ไม่ได้มีอะไรดีขึ้นไปกว่าเดิมเลย และมนุษย์ไม่อาจไว้วางใจพลังอำนาจของตนเองได้ การกระทำผิดอย่างบ้าคลั่ง การประกอบอาชญากรรมทางเพศที่เกิดขึ้นอย่างดาษดื่น การก่อการจลาจลขึ้นร้ายแรง และการสู้รบอย่างรุนแรงซึ่งอุบัติขึ้นทุกแห่งหน เหล่านี้ย่อมเป็นเครื่องยืนยันและพิสูจน์ถึงความจริงของคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่ว่า มนุษย์เป็นคนบาป หากมนุษย์เป็นเพียงสัตว์โลกที่วิวัฒนาการขึ้นมาตามธรรมชาติเท่านั้น โดยไม่มีความโน้มเอียงไปในทางต่ำทรามแล้ว มนุษย์ก็คงจะไม่ทำในสิ่งที่ลึนแต่จะนำความหายนะมาสู่ตน ความรู้สึกที่ฝังในส่วลึกหรือสัญชาตญาณในการป้องกันตนเอง ย่อมจะผลักดันให้มนุษย์หลีกเลี่ยงหนีจากสิ่งซึ่งชั่วช้าสามัญ หากท่านจะยอมเชื่อหลักคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ ท่านก็จะสามารถเข้าใจได้ว่าเหตุใดคนเราจึงได้ประพฤติดังนั้น

ข. ความจริงที่ประจักษ์

ที่จะกล่าวต่อไปนี่ก็เป็นความจริง ซึ่งสามารถมองเห็นหรือเข้าใจได้เช่นกัน คือหากท่านยอมรับว่า บุคคลที่มีปัญหาหนักอกยอมไม่สามารถแก้ปัญหามาของเขาย่างถูกต้องได้ จนกว่าเขาจะรู้ถึงสาเหตุที่มาของปัญหานั้น ๆ ฉะนั้น หากท่านได้รับการช่วยให้หลุดพ้นจากปัญหาหนักอก ที่ทับถมทิวอยู่ในชีวิตส่วนลึกของท่านแล้ว ท่านก็ต้องยอมรับในขั้นแรกว่า ท่านเป็นคนบาป ตามที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าวไว้จริง ฉะนั้น เพราะถ้าท่านเชื่อว่า ตัวท่านเกิดขึ้นมาเองโดยบังเอิญตามธรรมชาติ ท่านก็จะมีทางแก้สาเหตุที่ทำให้ท่านเกิดปัญหาหนักอกได้เลย สถิติปัญญาของนักวิชาการสมัยใหม่ หาช่วยให้ปัญหาหนักอกของท่านได้คลี่คลายไปแต่ประการใดไม่ สมดังที่อาจารย์เปาโลได้เขียนไว้ว่า “ปัญญาของโลกนี้เป็นความโง่เขลาในสายพระเนตรของพระเจ้า” (1 โครินธ์ 3:19) กล่าวอย่างตรง ๆ ก็คือ ท่านเป็นคนบาป และจำเป็นจะต้องได้รับการช่วยให้หลุดพ้นจากความผิดบาป โปรดจำไว้ว่า พระเยซูคริสต์

ได้ตรัสว่า “เราผู้เสด็จจากสวรรค์ รับสภาพเป็นมนุษย์ หาได้มาเพื่อจะเรียกวิสุทธิชน แต่เรามาเพื่อจะเรียกคนบาปให้กลับใจใหม่”

3. ท่านเป็นเป้าหมายแห่งความรักของพระเจ้า

เมื่อท่านเข้าใจแล้วว่า ท่านและผู้ที่อยู่รอบตัวท่าน เป็นบุคคลที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นตามแบบพระลักษณะของพระองค์ แต่ได้เสื่อมทรามไปเพราะความผิดบาป บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่ท่านจะเชื่อว่าท่านเป็นเป้าหมายแห่งความรักของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงประสงค์ที่จะไถ่ท่าน ให้รอดพ้นจากความผิดบาป ถูกละพระเจ้าทรงรักคนบาป พระเจ้าทรงรักท่าน

ก. พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์ให้ประจักษ์

พระเจ้าทรงพิศุจน์ให้เห็นถึงความรักของพระองค์ ที่มีต่อมนุษย์แล้ว แต่คนเป็นอันมากมองไม่เห็นพระเจ้าทรงรักมนุษย์เพราะเขามัวคิดว่า ถ้าพระเจ้าทรงรักมนุษย์จริง เหตุไฉนพระองค์จึงให้เขาได้รับความทุกข์ลำบาก ต้องชอกช้ำระกำใจ และพบแต่ความอับชรา เขาก็คิดว่าพระเจ้าได้ทรงพิศุจน์ให้เห็นความรักของพระองค์แล้ว เมื่อพระองค์ได้ทรงส่งพระบุตรนิรันดร์ของพระองค์เข้ามาในโลก เพื่อสิ้นพระชนม์ไถ่ความผิดบาปของเราคริสเตียนทุกคนรู้ว่า พระเจ้าทรงรักมนุษย์ แม้แต่ผู้นับคริสเตียนก็ยังต้องจำข้อพระธรรมข้อนี้ได้อย่างขึ้นใจ ซึ่งว่า

“เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะมีได้พินาศแต่จะมีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16) และอัครสาวกเปาโลก็ยังเขียนไว้อีกว่า “เพราะว่าเมื่อเราทั้งหลายยังขาดค้างอยู่ พระคริสต์ได้ทรงตายแทนคนบาปในเวลาอันเหมาะ ด้วยว่าไม่มีใครจะมีใครตายแทนคนตรง แต่ชะรอยจะมีกลางคนอาจตายแทนคนใจดีกระมัง แต่ฝ่ายพระเจ้าได้ทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะเมื่อเราทั้งหลายยังเป็นคนบาป พระคริสต์ได้ทรงยอมตายแทนเรา” (โรม 5:6-8)

แน่นอน พระเจ้าทรงรักท่าน เพราะแม้ว่าท่านเป็นคนผิดบาปและได้กระทำให้พระองค์ต้องเสียพระทัย ด้วยการประพฤติมิชอบทั้งในทางกาย วาจา และใจ พระองค์ก็ยังประทานสิ่งอันล้ำค่าแก่ท่าน หากพระองค์มิได้ทรงรักท่านแล้ว พระองค์ก็คงจะไม่ทรงโปรดให้พระเยซูคริสต์เสด็จมารับสภาพ เป็นมนุษย์และต้องสิ้นพระชนม์อย่างสยดสยองบนไม้กางเขน เพื่อไถ่ความผิดบาปของท่านเป็นแน่

ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายนักที่จะเข้าใจว่า เหตุใดพระเจ้าผู้เปี่ยมไปด้วยความรัก จึงทรงยอมให้มนุษย์ต้องได้รับความทุกข์ลำบากและต้องชอกช้ำระกำใจ แต่ท่านจะต้องเข้าใจไว้ในเบื้องต้นว่า พระองค์หาใช่

เปี่ยมไปด้วยความรักเท่านั้นไม่ หากแต่ยังทรงเปี่ยมไปด้วยความบริสุทธิ์ด้วย ด้วยเหตุที่พระองค์ทรงไว้ซึ่งความชอบธรรมพระองค์จึงจำต้องเรียกร้องมนุษย์ ซึ่งพระองค์ทรงสร้างขึ้นให้

ประพาศิชอบด้วย และเพราะพระองค์ทรงไว้ซึ่งความยุติธรรม ดังนั้นเมื่อเราประพาศิผิด เราจึงต้องได้รับโทษตามควรแก่ความผิดบาปของเรา ฉะนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า เพราะความผิดบาปของมนุษย์นี้เองที่ทำให้มนุษย์ต้องพบกับความทุกข์ลำบากใจ และไม่มีใครตำหนิพระเจ้าในเรื่องเหล่านี้ได้ ยิ่งกว่านั้นพระเจ้ายังทรงเที่ยงธรรมอย่างยิ่งอีกด้วย และสักวันหนึ่งพระองค์จะทรงพิพากษาและลงโทษความผิดบาปทุกอย่างที่มนุษย์ได้ก่อขึ้น ทั้งในที่แจ้งและที่ลับ แต่ “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:8) พระองค์ทรงเปี่ยมไปด้วยความเมตตา และแม้ในปัจจุบันนี้ พระองค์ก็ยังคงมีพระทัยปรารถนาคนบาปเช่นเดียวกับในอดีต ดังที่ได้ตรัสไว้ว่า

“...เรามีชีวิตฉันใด เรามิได้ชอบพระทัยในความตาย แห่งคนชั่วฉนั้น แต่ (ชอบพระทัย) จะให้คนชั่วกลับเสียจากทางของเขาและมีชีวิต...จงกลับเสียจากทางชั่วทั้งหลายของเจ้า เหตุไฉนเจ้าจึงจะตาย...? (เยเรมีย์ 33:11)

พระทัยของพระเจ้าเต็มเปี่ยมด้วยความรัก ความเมตตาพระองค์ทรงมีแผนการที่จะช่วยคนบาปให้หลุดพ้นจากบาป พระเยซูคริสต์พระบุตรนิรันดร์ ซึ่งทรงเป็นพระภาคที่สองในตรีเอกานุภาพของพระเจ้า ได้เสด็จเข้ามาในโลกรับสภาพเป็นมนุษย์ทรงดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์ที่สุดเพื่อเราทั้งหลาย และในที่สุดพระองค์ทรงถูกตรึงกับไม้กางเขนเพื่อรับโทษความผิดบาปแทนเราพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราและทรงฟื้นคืนพระชนม์ขึ้นมาอีกเพื่อทำลายอำนาจมัจจุราช และในปัจจุบันนี้ จึงทำให้ความรอดแผ่กระจายไปสู่ทุกคนที่เชื่อไว้วางใจพระองค์

ข. พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์ให้เห็นจริง

ความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อท่านนั้น หาใช่เป็นเพียงทฤษฎีที่จะมานั่งถกเถียงกัน แต่ท่านสามารถสัมผัสหรือมีประสบการณ์กับความรักของพระองค์ได้จริง ๆ จงทูลต่อพระเยซูคริสต์ว่าท่านเชื่อวางใจพระองค์ และท่านพร้อมที่จะต้อนรับพระองค์ในวันนี้ พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่า “คนทั้งหลายที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงโปรดให้มีอำนาจที่จะเป็นบุตรของพระเจ้าได้ คือ คนทั้งหลายที่ไว้วางใจในพระนามของพระองค์” (ยอห์น 1: 12)

ผู้เชื่อทฤษฎีวิวัฒนาการ ที่ว่า มนุษย์เกิดขึ้นมาเองตามธรรมชาติโดยวิวัฒน์มาจากสัตว์ชั้นต่ำแตกต่างกับผู้ยอมรับพระเยซูคริสต์อย่างไร? ข้อที่แตกต่างกันก็คือ คนที่ไม่เชื่อพระเจ้าพบอุปสรรคในการที่จะอยู่กับตนเอง เพราะเขาไม่รู้แน่ว่าเขาคือใคร เขาไม่อาจทราบได้ว่าเขาอยู่ในโลกนี้ทำไม และเขาไม่มีความหวังใด ๆ ในอนาคต เขาต้องระทมทุกข์อยู่เสมอมิได้ขาด แม้บางครั้งจะไม่แสดงออกให้ใครรู้ก็ตาม และแม้ว่าจิตใจของเขาจะฟ้องตัวเองว่า เขาคือคนบาปในสายพระเนตรของพระเจ้า เขาก็ยังพยายามแย้งใจว่าไม่จริง เขามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะได้อยู่ในดินแดน ที่ไม่มีความทุกข์โศกเหมือนโลกนี้ ทั้ง ๆ ที่ตามหลักปรัชญาซึ่งเขายึดถือนั้นสอนว่าทุกสิ่งสิ้นสุดลงแก่ความตาย เขาอาจอวดตัวและ

แสดงความกล้าหาญให้คนอื่นเห็น อย่างเช่นเบอร์เทรนต์ รัสเซล นักปรัชญาธรรมชาติผู้หนึ่ง ได้กล่าวไว้ ก่อนหน้าที่เขาจะสิ้นชีวิตไม่นานว่า “ข้าพเจ้าได้ประสบโชคความของข้าพเจ้าแล้ว” แต่บุคคลเช่นนี้จะไม่มีวันได้พบสันติสุขอันแท้จริง หรือสามารถที่จะให้ความสบายใจ ความเข้มแข็งและความชื่นบานแก่ผู้ที่กำลังสิ้นหวังหรือใกล้จะตายได้

ในทางกลับกัน ผู้ที่เชื่อเป็นคริสเตียนจะพบสันติสุขอันแท้จริง เขามีความสำนึกว่าตัวเองยังไม่ดีพอ และปรารถนาอยู่เสมอที่จะปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น แต่เขาก็พบความสุขในการที่เขาดำเนินชีวิต ใกล้ชิดสนิทสนมกับพระเจ้า และได้รับความสุขด้วยความแน่ใจว่า ความผิดพลาดทั้งสิ้นของเขาได้รับการอภัยโทษแล้วเขาสำนึกอยู่เสมอว่า เขาเป็นคนอ่อนแอและขาดกำลัง แต่เขาก็ชื่นชมยินดีว่า เขาเป็นบุตรของพระเจ้าซึ่งมีจุดหมายที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์อันสดใสในสวรรค์ ความแน่ใจของเขาทำให้เขาสามารถเผชิญกับความคิดต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในสมองของเขาในยามคำดึกคืน และสามารถจะอยู่กับผู้อื่นได้อย่างราบรื่นชื่นบาน

นอกจากนั้น เขายังสามารถที่จะนำความสุขให้แก่คนที่เขาคบหาสมาคมหรือเกี่ยวข้องกับด้วย ดังมีตัวอย่าง เด็กหญิงคริสเตียนคนหนึ่งซึ่งตาบอดและเป็นง่อย เนื่องจากถูกเครื่องจักรทอผ้ากระแทก ในตอนที่เธอประสบอุบัติเหตุคนั้น เธอเพิ่งเรียนจบชั้นมัธยมปลายมาสด ๆ ร้อน ๆ ที่เดียว ในทุกวันนี้เธอได้แสดงให้เห็นถึงความสุขที่พระเจ้าประทานให้แก่เธอ เธอปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้า และนำพระพรมาสู่คนเป็นอันมากแน่นอนที่สุด คนที่ปราศจากพระเจ้าและความหวังย่อมไม่มีทางทำได้เหมือนเธอผู้นี้

มิตรที่รัก ท่านสามารถอยู่คนเดียวตามลำพังได้หรือไม่ เมื่อท่านอยู่คนเดียวโดดเดี่ยว ท่านสามารถจะตอบได้ความคิดเรื่องความหมายของชีวิตและความจริงที่ว่า ไม่ช้าท่านก็ต้องตายจากโลกนี้ไปได้หรือไม่ ท่านเห็นค่าของชีวิตและกลัวความตายหรือเปล่า ท่านจะทำอะไรหากว่าในพรุ่งนี้ ท่านมีอันต้องตาบอด หรือแขนพิการไปอย่างปัจจุบันทันด่วน ท่านจะแข่งสาปความเคราะห์ร้าย หรือความทุกข์ยากในชีวิตของท่านหรือเปล่า หรือท่านจะอธิษฐานต่อพระเจ้าด้วยใจศรัทธา โดยเชื่อมั่นว่า สิ่งที่เกิดขึ้นกับท่านนั้น เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตของท่าน หนทางของผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าก็คือ ความเครียดและสับสนใจ ความขมขื่น และอย่างดีที่สุดก็คือความพยายามอดกลั้นไม่ยอมยินดีในร้าย ส่วนทางของผู้ศรัทธานั้นคือความไว้วางใจ ความมั่นใจ และความหวัง หากท่านผู้รู้จักพระคริสต์ ท่านจะพบความสุขและความเข้มแข็งอันจะทำให้ท่านสามารถอยู่กับตนเองและผู้อื่นได้อย่างสงบสุข และจะเป็นผู้ที่มื่อทิพพลในการยกระดับชีวิตเพื่อนมนุษย์อีกด้วย

บทที่ 2 การอยู่กันฉันสามีภรรยา

มีผู้กล่าวไว้ว่า บันไดสามขั้นแห่งชีวิตครอบครัวสมัยใหม่คือ การแต่งงาน การอยู่ด้วยกันอย่างฉลาดหลักแหลม และความผูกพันกันตามกฎหมายครอบครัว แต่นิजा คำกล่าวมานี้ ช่างเป็นคำอธิบายที่น่าเศร้าสลดเสียจริง ๆ เพราะเท่าที่ปรากฏอยู่ทุกวันนี้ คู่สมรสเป็นจำนวนมากต้องหย่าขาดจากกัน และในบางรายแม้ยังไม่ถึงขั้นหย่าขาดจากกัน แต่ก็ทำลายคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้เมื่อตอนเข้าพิธีสมรสอย่างไร้ขงอาย เขาคงรักษาสภาพครอบครัวไว้เพียงเพราะเกรงว่า ถ้าหย่าขาดกันแล้วจะเกิดปัญหายุ่งยากมากกว่า นอกจากนี้ยังปรากฏว่า มีบุคคลบางกลุ่มสนับสนุนให้มีเสรีภาพในทางความรัก พวกเขากระตุ้นให้ละทิ้งชีวิตครอบครัวเสีย พวกนี้ยังทำนายไว้อย่างโจ่งแจ้งว่า คนรุ่นต่อ ๆ ไปจะไม่ยอมตกอยู่ภายใต้แอกของจารีตประเพณีต่อไป พวกเขาต้องการให้ชีวิตรักเป็นไปในแบบป่าเถื่อน นอกรีตนอกรอย

การปฏิเสธไม่ยอมรับชีวิตครอบครัว ที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมนั้น อันที่จริงไม่ใช่เรื่องใหม่ เพราะตั้งแต่สมัยโรมันมาแล้ว สามีถือว่าภรรยาของตนเป็นเพียงทรัพย์สินดังเช่น ทาส หรือสัตว์เลี้ยงเท่านั้น เขาหย่าขาดจากภรรยาของเขาอย่างง่ายดายแต่เขากลับบังคับให้ภรรยาต้องสตัยซื้อต่อเขาอย่างสุดชีวิตจิตใจขณะเดียวกันตัวเองก็ประพฤติผิดในทางเพศ ด้วยการสมสู่กับหญิงค้าประเวณี หรือกับชายที่มีอารมณ์เพศวิปริตอย่างหน้าตาเฉยว่าประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ได้เผยแพร่เข้าไปถึงคนในยุคนี้ด้วยการสอนอย่างกลับตาลปัตรเหมือนคำกับขาวว่า ชายและหญิงมีฐานเท่าเทียมกัน และการแต่งงานเป็นความผูกพันอันบริสุทธิ์ซึ่งทั้งสองฝ่าย คือสามีและภรรยา จะต้องสตัยซื้อต่อกันจนวันตาย

ความตึงเครียด ความไม่ลงรอยกัน และความไม่สงบสุขในครอบครัว ซึ่งเป็นสาเหตุให้สภาพครอบครัวในปัจจุบันต้องมีอันบ้านแตกสาแหรกขาดนั้น เป็นผลโดยตรงมาจากการที่มนุษย์ไม่สนใจพระเจ้าและพระวณะของพระองค์ พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้ให้คำสอนสำหรับสามีภรรยาไว้โดยเฉพาะ และหากว่าครอบครัวใดเอาใจใส่ในคำสอนนั้นแล้ว ย่อมเป็นหวังได้ว่า สมาชิกในครอบครัวนั้นแต่ละคนจะพบกับความรัก ความผาสุกกำลังใจ และความสุขสดชื่น สามีภรรยาคู่ใด ที่ปรารถนาจะอยู่ร่วมกันอย่างกลมเกลียวแน่นแฟ้น ควรเอาใจใส่ต่อคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ในเรื่องเหล่านี้ คือ

1. เนื้อแท้ของการแต่งงาน
2. ความผูกพันที่สามีภรรยาพึงปฏิบัติต่อกัน

1. เนื้อแท้ของการแต่งงาน

พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่า การแต่งงานเป็นความสัมพันธ์อันแนบแน่นที่สุดในบรรดาความผูกพันทั้งของมวลมนุษย์ และความสัมพันธ์นี้มีทั้งความเป็นเอกและความคงทน

ก. ความเป็นเอก

เรื่องราวเกี่ยวกับการสร้างโลกและมนุษย์ ซึ่งกล่าวไว้ในพระธรรมปฐมกาลบทที่ 1 และบทที่ 2 นั้น ได้วางหลักความจริงไว้อย่างชัดเจนว่า พระเจ้าทรงประสงค์ให้หญิงและชายผูกพันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และไม่ให้ผู้ใดสามารถแยกให้ขาดจากกันได้หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงสร้างสาวาจากกระดูกซี่โครงซี่หนึ่งของอาดัม และมอบให้แก่อาดัม ฝ่ายชายก็โพล่งขึ้นทันทีว่า “นี่เป็นกระดูกแท้และเนื้อแท้ของเรา จะต้องเรียกว่าหญิง เพราะหญิงนี้ออกมาจากชาย” (ปฐมกาล 2: 23) และโมเซซึ่งได้รับการคลุจจากพระเจ้ายกย่องเสริมไว้ว่า “เพราะเหตุนี้ผู้ชายจึงละบิตามารดาของตนไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อหนังอันเดียวกัน” (ปฐมกาล 2:24) สามิและภรรยาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทั้งในทางร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญาณ และเมื่อใดก็ตามที่คู่สมรสฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งทำให้ความเป็น “เนื้อหนังอันเดียวกัน” สูญเสียไป โดยแอบไปมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลอื่น ความสัมพันธ์อันสามิภรรยาของกลุ่มสมรสนั้นก็จะเกิดร้าวขึ้นทันที ยิ่งกว่านั้น เมื่อสังคมใดไม่ถือมาตรฐานของพระเจ้า

โดยรับรองการแต่งงานแบบมากคู่มากเมีย หรือไม่เคร่งครัดในเรื่องการนอกใจสามิภรรยา สังคมนั้นย่อมจะต้องได้รับความหายนะเป็นผลตอบแทน เพราะครอบครัวดีเป็นรากฐานสำคัญยิ่งที่จะนำมาและจรโลงไว้ซึ่งความมั่งคั่งทางวัตถุ และความเจริญในทางจิตใจของประชาชาติ

สามิภรรยาจะต้องตระหนักถึงความเป็นเอกของการแต่งงาน เพราะจะทำให้เขาสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ในครอบครัวสามารถให้อภัยในความคิดของอีกฝ่ายหนึ่ง และสามารถช่วยกันทะนุถนอมให้ชีวิตสมรสดำเนินไปอย่างราบรื่นได้ อีกประการหนึ่งความสัมพันธ์ทางเพศภายในขอบเขตชีวิตสมรสนั้น นอกจากจะทำให้ชีวิตของกลุ่มสมรสครบบริบูรณ์แล้ว ยังทำให้คู่สมรสเพิ่มความแนบแน่นในความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วยตรงกันข้าม หากไม่ยอมรับความศักดิ์สิทธิ์ของการแต่งงานแล้ว แรงจูงใจอันสำคัญยิ่ง ที่จะดึงดูดให้เกิดความกลมเกลียวก็หมดสิ้นไป และผู้ที่ประพฤติดิถีประเวณีด้วยความเห็นแก่ตัว หรือเพียงแต่จะบำบัดอารมณ์ทางเพศชั่วคราวเท่านั้น ก็ได้กระทำให้ตัวเองไม่อาจที่จะให้ความรักแท้แก่ผู้ใดได้อีกต่อไป ฉะนั้นเราจะต้องเน้นถึงความศักดิ์สิทธิ์และความเป็นเอกของการแต่งงานให้จงหนัก

ข. ความคงทน

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ ให้การแต่งงานคงทนอยู่ตราบชั่วชีวิตของกลุ่มสมรสทั้งสอง ดังจะเห็นได้จากคำตรัสของพระเยซูคริสต์ ซึ่งว่า

“... เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พราดจากกันเลย”

(มัทธิว 19:6)

ครอบครัวจะเต็มไปด้วยความระหองระแหง และการทะเลาะวิวาท เมื่อคู่สมรสทั้งสองฝ่ายไม่พยายามหาทางปรับปรุงเข้าหากัน และคิดว่าการหย่าร้างเพื่อแต่งงานใหม่จะเป็นทางทำให้ปัญหาครอบครัวหมดไป แต่หากสามีภรรยายอมรับว่า การสมรสเป็นความผูกพันอันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ตลอดชั่วชีวิต ซึ่งจะขาดจากกันโดยความตายเท่านั้นแล้ว ครอบครัวเป็นอันมากจะมีสภาพแตกต่างจากที่เป็นอยู่ในปัจจุบันอย่างลิบลับทีเดียว

2. ความผูกพันซึ่งสามีภรรยาพึงปฏิบัติต่อกัน

เพื่อให้ชีวิตสมรสดำเนินไปด้วยความราบรื่นอย่าง “สมรส-สมรัก” สามีภรรยาจะต้องเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระเจ้าในพระคริสตธรรมคัมภีร์ อันว่าด้วยหน้าที่และความรับผิดชอบซึ่งคู่สมรสพึงมีต่อกัน ไม่มีสถาบันใดสามารถจะดำเนินงานอย่างราบรื่นและบังเกิดผลดีได้ เว้นไว้แต่ สมาชิกของสถาบันนั้นจะมีความเข้าใจแจ่มแจ้งถึงสิทธิ อำนาจ และหน้าที่ของตนจนใดชีวิตครอบครัวก็เป็นฉันนั้น เนื่องจากทั้งอัครสาวกเปาโลและอัครสาวกเปโตร ได้ให้คำสั่งสอนโดยเฉพาะไว้แก่คู่สมรสและได้กล่าวถึงภรรยาก่อน ฉะนั้นเราจึงควรศึกษาหาความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตครอบครัวไปตามลำดับดังนี้

ก. หน้าที่และความรับผิดชอบของภรรยา

พระคริสตธรรมคัมภีร์สนับสนุน ให้ฝ่ายหญิงอยู่ในฐานะ “ยอมเพราะรัก” และดำเนินชีวิตในทางอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าอย่างแท้จริง

1. ยอมจำนน

อัครสาวกเปาโลได้สั่งให้ฝ่ายหญิงอ่อนน้อมยอมจำนนต่อสามีของตน ดังจะเห็นได้จากพระธรรมเอเฟซัส ซึ่งท่านเขียนไว้ว่า “ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตนเหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า” (เอเฟซัส 5:22) และอัครสาวกเปโตรก็ได้สั่งไว้เช่นเดียวกันว่า “...จงเชื่อฟังสามีของท่าน...” (1 เปโตร 3:1) คำสั่งสอนของท่านทั้งสองนี้ ถ้าดูอย่างผิวเผินอาจจะทำให้เข้าใจว่าขัดแย้งกับหลักคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ซึ่งสอนว่า หญิงและชายมีฐานะเท่าเทียมกัน ก็ในเมื่อพระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่า “จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านเป็นอันเดียวกันในพระคริสต์” (กาลาเทีย 3:28) แล้วเหตุใดจึงกล่าวว่า ภรรยาควรเป็นผู้ยอมจำนนในครอบครัวเล่า คำตอบก็คือ การยอมจำนนชอบภรณานั้น หากแสดงว่าภรรยาต่ำต้อยหรือด้อยกว่าสามี และพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็ได้สอนไว้เช่นนั้นด้วย แต่ถือว่าเป็นหน้าที่ประการหนึ่งที่ภรรยาพึงปฏิบัติต่อสามี สถาบันจำเป็นต้องมีผู้นำ และทีมนักกีฬาจำเป็นต้องมีผู้จัดการและผู้ฝึกสอนฉันใด การที่พระเจ้าทรงกำหนดให้สามีเป็นผู้นำในครอบครัวก็ด้วยเหตุฉนั้น และยศตำแหน่งนายพันหาได้แสดงว่า นายพันด้อยค่าในความเป็นคนกว่านายพลฉนั้น

ใด การที่ภรรยาอยู่ในฐานะยอมจำนนต่อสามีก็ไม่ได้แสดงว่าพระเจ้าทรงกำหนดให้ภรรยาด้วยค่าในความเป็นคนกว่าสามี ฉะนั้น ไม่เพียงแต่เท่านั้น การยอมจำนนของภรรยาที่เชื่อพระเจ้าหาได้ทำให้เธอเกิดปมด้อยหรือรู้สึกหัวนกล้วสามี เธอยอมเพราะรักพระเจ้าและรักสามีของเธอ และปรารถนาจะให้ชีวิตครอบครัวดำเนินไปอย่างราบรื่นชื่นบานและกลมเกลียวกัน

2. ทางอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า

นอกจากจะ “ยอมเพราะรัก” แล้ว ภรรยาที่เชื่อพระเจ้าจะต้องดำเนินชีวิตในทางอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าด้วย อัครสาวกเปโตรได้ย้ำในเรื่องนี้ไว้ว่า “ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นภรรยา จงยอมเชื่อฟังสามีของตนเช่นเดียวกับ เพื่อว่าถ้าสามีคนใดไม่เชื่อฟังพระคำของพระเจ้าก็ริยาการประพฤติของภรรยาที่จะได้เป็นที่ชักนำเขามาจากพระคำของพระเจ้านั้น คือเมื่อเขาได้เห็นการประพฤติของภรรยาซึ่งปราศจากราคี และมีจิตใจยำเกรงด้วย การประดับกายของภรณานั้นอย่าให้เป็นอย่างภายนอก คือฉีกผมเกล้ามวย และใส่ปากทองคำและนุ่งห่มเสื้อผ้าสวยงาม แต่จงให้เป็นอย่างที่ชอบไว้ในใจ เป็นเครื่องประดับซึ่งไม่รู้เบื่อไป คือจิตใจอ่อนสุภาพและสงบเสงี่ยม ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่ามากจำเพาะพระเนตรพระเจ้า” (1 เปโตร 3:1-4)

การที่อัครสาวกเปโตรได้ให้คำสอนแก่ภรรยา ผู้เชื่อเป็นคริสเตียนแล้ว แต่สามียังไม่เชื่อพระเจ้านั้น เพราะท่านรู้ว่าหญิงซึ่งตกอยู่ในฐานะเช่นนั้นต้องการคำปรึกษาและช่วยเหลือ ในปัจจุบันคำสอนของท่านก็ยังคงนำมาใช้กับภรรยาทุกคน ที่อยู่ในฐานะเช่นที่กล่าวนี้ ได้เป็นอย่างดี หากพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้เธอในสภาพเช่นนั้น เธอก็จะสำแดงความเชื่อของเธอโดยแสดงความหวังโยอย่างแท้จริง ในอันที่จะช่วยสามีของเธอได้พบสวัสดิภาพอันถาวรในพระเยซูคริสต์ มีกิจยาอ่อนน้อม สงบเสงี่ยมและมีจิตใจงดงาม

ก.) ความหวังโยอย่างแท้จริงที่จะช่วยให้สามีได้พบสวัสดิภาพอันถาวร

หญิงที่เชื่อเป็นคริสเตียนอย่างแท้จริง ย่อมมีความหวังโยอย่างแท้จริง ที่จะช่วยให้สามีเธอได้รับความรอดในพระเยซูคริสต์อัครสาวกเปโตรกล่าวสอนไว้ว่า ภรรยาของชายที่ยังไม่ได้รับความรอดจะต้องยอมฟังสามี เพื่อว่าในที่สุด สามีเธอจะได้เชื่อเป็นคริสเตียนด้วย

“ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นภรรยา จงยอมฟังคำสามีของตนเช่นเดียวกับ เพื่อว่าถ้าสามีคนใดไม่เชื่อฟังพระคำของพระเจ้า กิริยาการประพฤติของภรรยาที่จะได้เป็นที่ชักนำเขามา นอกจากพระคำของพระเจ้านั้น” (1 เปโตร 3:1)

ฝ่ายชายอาจจะต่อต้านและไม่อยากฟังพระวจนะของพระเจ้า ถ้าภรรยาของเขาเอาแต่ยกพระคำภีร์ขึ้นมาว่า แต่เขาอาจจะเป็นคริสเตียนได้ หากกลุ่มสมรสของเขาสำแดงถึงจิตใจที่เต็มด้วยความโอบอ้อมอารีและเคารพนบนอบต่อเขา ความอ่อนหวานและความบริสุทธิ์อาจทำให้เขาเกิดความเลื่อมใสศรัทธา ยิ่งกว่าการเป็นพยานทางคำพูด หรือการพยายามกระย้านกระยอยให้เขาหันมาเชื่อเป็นคริสเตียน แต่ท่าทีเช่นที่วาก็ทำให้เขาจะกระทำไม่ได้โดยง่ายทุกรายไป เพราะผู้ชายบางคนก็หยาบช้ำต่อภรรยาของตนและมีชีวิตที่เต็มไปด้วยบาป จนยากที่จะมีความรู้สึกเคารพต่อการกระทำอันดีงามของภรรยา อย่างไรก็ตาม หากฝ่ายภรรยาดำเนินชีวิตอย่างใกล้ชิดสนิทกับพระเจ้าของเธอแล้ว พระองค์ก็จะประทานความกรุณาและกำลังแก่เธอ และแน่นอนที่เดียวย่อมมีสักวันหนึ่งที่เธอจะได้รับความสำเร็จเป็นรางวัลในความสัตย์ซื่อของเธอ

ในกรณีที่สามีเป็นคริสเตียน ภรรยาที่ควรจะมีผลอย่างจริงจัง ที่จะให้สามีเธอมีความเจริญในด้านจิตวิญญาณเช่นกัน ภรรยาควรพยายามทุกวิถีทางที่จะสร้างไว้ซึ่งบรรยากาศอันดีที่จะช่วยให้สามีเธอเจริญขึ้นฝ่ายวิญญาณ สามีจำนวนมากซึ่งอ่อนแอในความเชื่อและการดำเนินชีวิตคริสเตียน ได้กลับกลายเป็นผู้ที่มีความเชื่อเข้มแข็ง เพราะภรรยาที่สัตย์ซื่อของเขาฝึกรื้อฐานเพื่อสามีอยู่เสมอ และพยายามประคับประคองก่อกำหนัชีวิตคริสเตียนของสามีให้เจริญขึ้น ฟิงเธรีกล่าวว่า “คนสองคนซึ่งมีความรักต่อพระเยซูคริสต์ร่วมกัน จะดำเนินไปด้วยกันอย่างราบรื่น”

ข.) ทำให้อับอาย

หญิงที่เชื่อเป็นคริสเตียนอย่างแท้จริง จะแสดงออกซึ่งความสงบเสงี่ยมเคารพนบนอบ และความงดงามในจิตใจ ดังที่อัครสาวกเปโตรได้กล่าวไว้ว่า

“การประดับกายของภรณานั้น อย่าให้เป็นอย่างภายนอกคือฉีกผมเกล้าผมมวย และใส่ปีกเครื่องทองคำ และนุ่งห่มเสื้อผ้าสวยงาม แต่จงให้เป็นอย่างที่ซ่อนไว้ในใจ เป็นเครื่องประดับซึ่งไม่รู้เพื่อยไป คือจิตใจอ่อนสุภาพและสงบเสงี่ยม ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่ามากจำเพาะพระเนตรพระเจ้า” (1 เปโตร 3:3,4)

สิ่งที่อัครสาวกเปโตรต้องการในที่นี้คือ ความน่านำรักอันเกิดจากการรู้จักบังคับใจตนเอง การรู้จักลำดับความสำคัญว่าจะอะไรเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในชีวิต และอะไรสำคัญรองลงมา และอะไรที่ไม่มีมีความจำเป็นต่อการดำเนินชีวิต ภรรยาอย่าคิดผิดถนัด หากเธอกคิดว่าแฟชั่นผมหรือเสื้อผ้าแบบล่าสุดซึ่งมีส่วนเสริมให้รูปร่างกายดูน่ารักน่าเอ็นดูขึ้น เป็นสิ่งที่ไม่สำคัญอันดับแรกและคิดว่าเหตุที่สามีภรรยาหลายคู่มิอันต้องหย่าขาดจากกันนั้น เป็นเพราะไม่มีรายได้พอที่จะซื้อหาเสื้อผ้าเครื่องประดับอันงดงามมาตกแต่งเรือนร่าง แน่แน่นอนทีเดียว ร่างการเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งของการแต่งงาน และหญิงทุกคนสมควรเอาใจใส่รักษาเรือนร่างให้ดูหมมจงดงาม รวมทั้งเอาใจใส่ต่อหน้าที่ของภรรยาโดยเคร่งครัด หญิงที่ดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้าจะไม่ยอมปล่อยให้ตัวเองไปในทางหรูหราฟุ้งเฟ้อและสุรุ่ยสุร่าย แต่จะ

สำแดงความรักต่อพระเจ้าและความเคารพบนอบต่อสามี ชีวิตของเธอย่อมประกอบไปด้วยความไม่เห็นแก่ตัว ความบริสุทธิ์ผุดผ่อง ความเมตตากรุณา และความสงบเสงี่ยม

นอกจากนั้น ภรรยาที่เชื่อเป็นคริสเตียนจะต้องอยู่ร่วมชีวิตกับสามีของเธอที่ยังไม่ได้รับความรอด และจะต้องทำดีที่สุดเพื่อให้ชีวิตสมรสดำเนินไปด้วยดี トラบเท่าที่สามีเธอปรารถนาจะอยู่ร่วมชีวิตสมรสด้วย และトラบเท่าที่เขายังคงซื่อสัตย์ต่อเธออยู่

“ถ้าหญิงคนใดมีสามีที่ไม่เชื่อถือพระคริสต์ และสามีนั้น พอใจจะอยู่กับนาง อย่าให้นางทิ้งสามีนั้นเลย” (1 โครินธ์ 7:13) เธอต้องยอมฟังเขา หากการนั้นไม่ขัดต่อความเชื่อที่เธอมีต่อพระเยซูคริสต์ และเธอควรพยายามทุกวิถีทางที่จะช่วยให้สามีหันมาเชื่อไว้วางใจพระเยซูคริสต์

กล่าวโดยสรุป ภรรยาที่เชื่อเป็นคริสเตียน จะพยายามทุกวิถีทาง ที่จะให้ครอบครัวของเธอเป็นครอบครัวที่เชื่อไว้วางใจพระเจ้า เท่าที่สามารถจะกระทำได้ เธอจะคุยกับสามีเกี่ยวกับเรื่องของพระเจ้า ปลุกปลอบใจเขาและอ่อนน้อมด้วยความตั้งใจจริง เพื่อจะให้สามีเธอเชื่อพระเจ้า และเห็นคุณค่าของชีวิตคริสเตียน เหนือสิ่งอื่นใด เธอจะแสดงความอ่อนหวานน่ารักซึ่งเป็นผลของการดำเนินชีวิตใกล้ชิดสนิทกับองค์พระเยซูคริสต์ ให้สามีเธอได้เห็นประจักษ์ และนี่เองที่จะช่วยส่งเสริมให้สามีเธอได้พบสวัสดิภาพอันถาวรด้านจิตวิญญาณในพระเยซูคริสต์ และทำให้เกิดความกลมเกลียวกันในครอบครัว

ข. หน้าทีของสามี

สามีที่เชื่อเป็นคริสเตียน ก็มีความรับผิดชอบที่เข้มงวดต่อภรรยาของเขาเช่นกัน และอัครสาวกเปาโลได้แสดงหน้าที่ของสามีไว้ด้วยประโยคสั้น ๆ คือ

“ฝ่ายสามี จงรักภรรยาของตนเหมือนอย่างพระคริสต์ได้ทรงรักคริสตจักรด้วย และได้ประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักรนั้น” (เอเฟซัส 5:25)

ความรักที่สามีแสดงต่อภรรยา ต้องมีลักษณะเช่นเดียวกับความรักที่พระเยซูคริสต์ทรงมีต่อคริสตจักร ซึ่งได้สำแดงโดยการยอมสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน ถูกละ ฝ่ายหญิงก็ถูกสั่งให้รักสามีเช่นกัน (ทิตัส 2:4) แต่พระเจ้าได้ทรงวางเงื่อนไขในเรื่องนี้สำหรับฝ่ายชายไว้เข้มงวดกว่า บทบาทของสามีในฐานะหัวหน้าครอบครัวนั้นเป็นอภิสิทธิ์อย่างหนึ่ง แต่ก็มีความรับผิดชอบอันใหญ่หลวงด้วย เพราะเขาจะต้องสละความเห็นแก่ตัวทั้งสิ้น และขวนขวายหาสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับภรรยาของเขา แม้กระทั่งยอมตายเพื่อเธอถ้าจำเป็น

ความผูกพันของสามีที่จะรักภรรยาของตน เหมือนดังพระคริสต์ทรงรักคริสตจักรนั้น เกี่ยวพันกับการคอยดูแลเอาใจ การให้ความคุ้มครอง และการเกื้อหนุนจนเจือด้วยอัครสาวกเปโตรได้กล่าวสั่งสอนไว้ว่า

“ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นสามีก็เหมือนกัน จงอยู่กับภรรยาโดยใช้ความรู้ จงให้เกียรติยศแก่ภรรยาเหมือนหนึ่งเป็นภานะที่อ่อนแอกว่า และเหมือนเป็นคู่รับมรดกพระคุณแห่งชีวิตด้วยกัน เพื่อจะได้ไม่มีสิ่งใดขัดขวางคำอธิษฐานของท่าน” (1 เปโตร 3:7) การอยู่ร่วมกันฉันสามีภรรยาฉันนั้น สามีควรจะคำนึงว่า ความเป็นสตรีเพศของเธอ ย่อมนำมาซึ่งปัญหาทางร่างกายและจิตใจบางประการที่ไม่เกิดกับชาย นี่แหละที่หมายความว่าผู้หญิง “เป็นเพศที่อ่อนแอกว่า” ด้วยเหตุนี้ สามีจะต้องให้เกียรติแก่ภรรยาของเขาในฐานะที่ภรรยามีความเท่าเทียมกันกับเขาในด้านจิตวิญญาณ และใช้ความเป็นผู้นำในครอบครัวเฉพาะแต่เรื่องที่เขาอาจจะทำได้ ในฐานะเป็นเพศที่แข็งแกร่งกว่าในการเกี่ยวพันจนจืด และการปกป้องคุ้มครองเธอ เขาต้องไม่ใช่อำนาจสิทธิ์ขาดของเขาไปในทางกักขังหรือในลักษณะกดขี่ข่มเหง เพื่อให้ภรรยาอยู่ในอาณาเขตของตน แต่จะต้องใช้อำนาจนั้นด้วยความรักใคร่เอ็นดู ด้วยความสุภาพ และเพื่อให้ความคุ้มครองแก่เธอ

ความรักของสามีที่เหมือนความรักของพระคริสต์นั้น ยังคลุมไปถึงการสำนึกอยู่ในจิตใจเสมอว่า เขาและภรรยาซึ่งมีฐานะเท่าเทียมกันในด้านจิตวิญญาณ เป็นผู้ “ได้รับชีวิตอันเป็นพระคุณเป็นมรดก” ร่วมกัน (1 เปโตร 3:7) ฉะนั้น เขาต้องมีความเข้าใจในตัวเธอและต้องร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเธอด้วย

เมื่อฝ่ายชายได้ประพฤติปฏิบัติในทางที่ส่งเสริม ให้จิตวิญญาณของภรรยาเจริญขึ้นครบถ้วน อันได้แก่การคอยดูแลเอาใจ การแสดงความรักใคร่เอ็นดู และการร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเธอตลอดชีวิต ตามที่ได้กล่าวแล้ว เขาจะสามารถอธิษฐานร่วมกับภรรยาได้อย่างเกิดผล อัครสาวกเปโตรสอนว่า การเชื่อฟังคำตักเตือนของพระเจ้าในพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้น เป็นสิ่งสำคัญ “เพื่อว่าคำอธิษฐานของท่านจะไม่มีอุปสรรคขัดขวาง” (1 เปโตร 3:7) สามีและภรรยาที่เชื่อไว้วางใจพระเจ้าควรอธิษฐานร่วมกันอย่างสม่ำเสมอ และหากทั้งคู่ทำเช่นนั้น เขาทั้งสองจะรักษาความสัมพันธ์ไว้ได้โดยปราศจากความบาดหมางและความขมขื่น ความขัดแย้งระหว่างสามีภรรยาไม่ว่ากรณีใด ย่อมจะทำให้คำอธิษฐานของเขาไม่มีสัมฤทธิ์ผล ดังนั้น ในแต่ละวันสามีภรรยาจะต้องปรองดองกัน ในข้อบาดหมางใด ๆ ที่เกิดขึ้นให้ได้ ก่อนที่ข้อบาดหมางนั้น ๆ จะฝังลึกเข้าใจจิตใจ หรือกลายเป็นความขมขื่นไปในที่สุด

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขอถามฝ่ายภรรยาสักหน่อยหนึ่งเถิด “ท่านกำลังปฏิบัติตามคำสั่งของพระเจ้าในพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างครบถ้วน ด้วยการยอมเชื่อฟังและดำเนินชีวิตในครอบครัวตามทางของพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือเปล่า? ท่านกำลังพยายามอย่างหนักที่จะช่วยสามีของท่านให้เจริญในด้านจิตวิญญาณ ด้วยการอธิษฐานและความประพฤติหรือไม่?” และขอถามฝ่ายสามีว่า “ท่านรักภรรยาของท่านเหมือนดังพระเยซูคริสต์ทรงรักคริสตจักรหรือไม่? ท่านได้พยายามช่วยภรรยาของท่านให้เจริญขึ้นด้วยความรักใคร่เอ็นดูทะนุถนอม และคอยดูแลเอาใจเธอหรือเปล่า? หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายมิได้ปฏิบัติเช่นนั้นจงหยิบพระคัมภีร์ขึ้นมา และอ่านพระธรรมเอเฟซัสบทที่ 5 ข้อ 22 ถึง 23 และ

พระธรรม 1 เปโตรบทที่ 3 ข้อ 1 ถึงข้อ 7 และจงคุกเข่าลงสารภาพความบกพร่องของท่านต่อพระเจ้า และอธิษฐานทูลขอให้พระองค์ทรงช่วยท่าน จงเรียนรู้ที่จะรักซึ่งกันและกัน ที่จะเพิ่มพูนความเจริญด้านจิตวิญญาณให้แก่ชีวิตของคู่สมรสของท่าน พระเจ้าทรงพร้อมเสมอที่จะช่วยเหลือท่าน หากท่านมีความต้องการอย่างแท้จริง ที่จะเชื่อฟังและปฏิบัติคำสั่งสอนของพระองค์ และอธิษฐานทูลต่อพระองค์ด้วยใจจริง

บทที่ 3 การอยู่กันฉันพ่อแม่ลูก

ปัจจุบันนี้ รู้สึกว่าความไม่ไว้วางใจ และความเข้าใจผิดซึ่งกันและกัน ดูออกจะรุนแรงกว่าทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมา ผู้ที่เป็นห่วงในเรื่องนี้ได้เสนอแนะวิธีต่าง ๆ ในการแก้ปัญหาดังกล่าวนี้ บางคนเสนอว่าควรจะทำที่ครอบครัว โดยพยายามปลูกฝังความเข้าใจระหว่างพ่อแม่และบุตร ซึ่งข้อเสนอนี้พวกเราส่วนใหญ่คงจะเห็นด้วย แต่ว่าที่จริงข้อเสนอดังกล่าวยังไม่เข้าถึงแก่นแท้ของปัญหา เพราะสาเหตุอันแท้จริงนั้นอยู่ที่จิตใจส่วนลึกของมนุษย์ผู้ใหญ่ส่วนมากไม่ยอมสนใจใยดีพระเจ้าเลยแม้แต่น้อย หรือบางคนก็แสดงตัวว่าเชื่อพระเจ้า แต่ความประพฤติของเขากลับตรงกันข้ามกับผู้เชื่อเป็นคริสเตียนอย่างสิ้นเชิง และผลที่ตามมาก็คือบุตรของเขาได้เติบโตขึ้น ในท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ปราศจากพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง หรือมิฉะนั้น บุตรก็จะเขวออกจากทางของพระเจ้า เพราะความเป็น “คริสเตียนแต่ปาก” ของบุพการี

เด็กบางคนแต่แรกก็มีน้ำใสใจจริงดี แต่เมื่อได้เห็นสภาพสังคมที่เต็มไปด้วยความ โลก โม โทสัน ความมั่งงายของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เอาแต่ความสะดวกส่วนตัว โดยไม่คำนึงถึงสวัสดิภาพส่วนรวม เช่น ทรัพย์สินของหรือระบายน้ำเสียลงสู่แม่น้ำคลอง หรือปล่อยควันเสียออกสู่อากาศ เลยทำให้อุปนิสัยใจคอเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เสีย พวกเขาไม่ได้เกลียดชังพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ หรือเจ้าหน้าที่บ้านเมืองหรือใคร ๆ ทั้งสิ้น แต่ด้วยความคิดอย่างเด็ก ๆ พวกเขาจึงได้แสดงออกเป็นเชิงประท้วงความอยุติธรรมของสังคม และต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันเมื่อเด็กวัยรุ่นเหล่านี้พยายามที่จะพูดกับผู้ใหญ่ ก็มักได้รับการตอบสนองด้วยอาการไม่พอใจ หรือคัดค้านความคิดของเขาอย่างสิ้นเชิง และผู้ใหญ่ก็มักจะไม่ยอมพูดถึงข้อผิดพลาดในอดีตให้เขารู้ พวกเขาต้องการความช่วยเหลือและการปลูกปลอบใจจากผู้ใหญ่ที่มีใจเมตตาและเป็นห่วงเป็นใยพวกเขา

เป็นเรื่องเศร้าที่จะกล่าวว่า เด็กวัยรุ่นทั้งหลายกำลังจะไม่พยายามกระทำในสิ่งที่ถูกต้องควร บุตรธิดาเป็นจำนวนมากได้ทำให้บิดามารดาต้องชอกช้ำระกำใจในความประพฤติของเขา แม้เขาจะไม่แสดงอาการหยาบโลน แต่ก็มีที่ท่าเย้ยหยันบุคคลในวงการต่าง ๆ และใช้ชีวิตโดยไม่คำนึงถึงศีลธรรม และแม้เขาจะมีความเข้าใจเรื่องราวของพระเจ้าเพียงผิวเผิน และไม่มี ความเชื่อมั่นในความสามารถของเขาที่จะแก้ปัญหาสังคมเท่าใดนัก แต่เขาก็ยังพยายามรวมกลุ่มกันประท้วง การกระทำของบุคคลอื่นอย่างบ้าบิ่น และประณามกฎหมายของพระเจ้า ตลอดทั้งกฎหมายบ้านเมืองอย่างโจ่งแจ้ง และยังมีเด็กวัยรุ่นอีกเป็นจำนวนมากที่กำลังทำลายตัวเองด้วยยาเสพติด และด้วยการประกอบกรรมชั่วนานาประการ

ปัญหาความขัดแย้งระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ รวมทั้งปัญหาความเสื่อมทรามของสังคมนั้น จะไม่มีทางแก้ไขได้โดยเพียงแต่การเจรจาหาวิธีการ หรือพยายามสร้างความเข้าใจอันดีในหมู่คนการศรัทธา

ตามหลักของพระคริสตธรรมคัมภีร์ และการยอมเชื่อฟังองค์พระเยซูคริสต์เท่านั้น ที่จะบำบัดความโลภ และความต้องการทั้งของเด็กและผู้ใหญ่ได้ ดังนั้นเราต้องหันเข้าพระคริสตธรรมคัมภีร์ และเอาใจใส่ต่อ คำสอนอันว่าด้วยหน้าที่และความรับผิดชอบซึ่งกันและกัน ระหว่างบิดามารดากับบุตร

1. หน้าที่ของบุตรที่ฟังมีต่อบิดามารดา

พระคริสตธรรมคัมภีร์สั่งสอนไว้อย่างแจ่มชัดว่า บุตรจะต้องเชื่อฟังและเคารพบนอบต่อบุพการีของตน

ก. เชื่อฟัง

หน้าที่ประการแรกของบุตรที่เชื่อเป็นคริสเตียน ที่ฟังมีต่อบิดามารดา คือ เชื่อฟัง ซึ่งเป็นการเชื่อฟังอันเกิดแต่ความยำเกรงพระเจ้า และความรักความกตัญญูที่มีต่อบิดามารดา อัครสาวกเปาโลกล่าวไว้ว่า

“ฝ่ายท่านทั้งหลาย จงบนอบเชื่อฟังบิดามารดาของตัวด้วยเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะการกระทำอย่างนั้นเป็นการถูก” (เอเฟซัส 6:1)

เด็กที่ต้อนรับพระเยซูคริสต์ไว้ในจิตใจ ย่อมจะเชื่อฟังบิดามารดาของเขา เพราะเขารู้ว่า การกระทำเช่นนั้นเป็นที่พอพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในครอบครัวคริสเตียน เด็ก ๆ จะเอาใจใส่และปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่พ่อแม่ตั้งขึ้น เพราะเขารู้ว่านั่นเป็นคำสั่งของพระเจ้า ความเชื่อฟังในครอบครัวย่อมเป็นรากฐานที่จะก่อให้เกิดความกลมเกลียวกันในสังคมส่วนรวม ในเมื่อเด็กวัยรุ่นไม่เคารพเชื่อฟังในครอบครัวของเขาแล้ว ก็ย่อมหวังได้ยากที่จะให้เขายอมเชื่อฟังบุคคลภายนอก ทุกวันนี้เจ้าหน้าที่บ้านเมืองตลอดจนครูบาอาจารย์ต้องประสบปัญหาหนักอก เพราะเหตุที่เยาวชนไม่รู้จักคำว่า “เชื่อฟัง” การเพาะนิสัยอาชญากร การติดยาเสพติด การมั่วสุมกันในทางเพศ และการกระทำอย่างบาปอื่นทั้งหลายเหล่านี้ มักจะเกิดขึ้นในเด็กวัยรุ่นอายุระหว่าง 16-18 ปีเป็นส่วนใหญ่ สังคมจะต้องทุ่มเททั้งกำลังเงิน กำลังความคิด เพื่อแก้ปัญหาอันสืบเนื่องมาจากการไม่เอาใจใส่ต่อคำสั่งสอนของพระเจ้าเหล่านี้ และทางแก้มีเพียงประการเดียว คือ สังคมจะต้องหันมาฟังคำสั่งสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ อันว่าด้วยครอบครัว เมื่อเด็กรักพระเจ้า เขาจะเชื่อฟังพ่อแม่ และประพฤติตนเป็นพลเมืองดีของชาติ

ข. เคารพบนอบ

นอกจากการเชื่อฟังแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้ายังทรงประสงค์ให้บุตรชายหญิงเคารพบนอบต่อบุพการีของตนด้วย

“จงนับถือบิดามารดาของตน ซึ่งเป็นบัญญัติแรกที่มีคำทรงสัญญาไว้ด้วย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้อยู่เย็นเป็นสุข และมีชีวิตยืนยาวที่แผ่นดินโลก” (เอเฟซัส 6:2,3)

การเคารพบนอบเกี่ยวข้องกับ การเชื่อฟัง อย่างแทบจะแยกจากกันไม่ออก แต่ก็ไม่เหมือนกันทีเดียว ลูกควรเชื่อฟังพ่อแม่ แม้ว่าเขาคิดว่ากฎเกณฑ์ที่พ่อแม่ตั้งขึ้นนั้นไม่ยุติธรรม แต่ลูกก็ไม่จำเป็นต้องเชื่อฟังในบางกรณี เช่น พ่อแม่สั่งให้โกหก ให้งมย หรือฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของพระเจ้า หรือเมื่อถึงวัยที่สมควรจะตัดสินใจด้วยตนเอง ลูกไม่จำเป็นต้องเข้าทำงานซึ่งตนเกลียด แม้งานนั้นจะเป็นงานที่พ่อแม่เป็นผู้เลือกให้ และไม่จำเป็นต้องแต่งงานกับผู้ที่พ่อแม่เลือกให้ แต่ตนไม่รักด้วยเช่นกัน ดังนั้น ความผูกพันที่บุตรจะต้องเชื่อฟังบิดามารดา จึงไม่เป็นเรื่องผูกมัดให้บุตรต้องปฏิบัติทุกกรณีไป ซึ่งต่างกับเคารพบนอบซึ่งบุตรชายหรือบุตรหญิง จะต้องให้ความเคารพบนอบต่อบิดามารดาของตนทุกกรณี แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่ไม่สมควรอย่างยิ่งก็ตาม และจะต้องเคารพบนอบตลอดชีวิตด้วย

1.) ความหมายของการเคารพบนอบต่อบิดามารดา

เรื่องที่น่าเศร้าสลดใจอย่างยิ่งในสังคมทุกวันนี้คือ การที่พ่อแม่ ไม่ได้รับการเคารพบนอบจากลูกเนื้อเชื้อไขของตนเองคนสูงอายุมักจะพบกับความว้าเหวและการถูกทอดทิ้ง เพราะพวกลูก ๆ ที่ตนเฝ้าเลี้ยงดูมาตั้งแต่เล็กจนโต ไม่ค่อยจะเหลียวแลนำพาท่าน คริสเตียนทุกคนมีหน้าที่ที่จะต้องหาโอกาสไปเยี่ยมเยียนบิดามารดาอย่างสม่ำเสมอเท่าที่สามารถจะกระทำได้ หรือถ้าท่านแยกไปอยู่ต่างจังหวัดที่ห่างไกลกันมาก หรือไปอยู่ต่างประเทศก็อาจจะใช้วิธีเขียนจดหมาย หรือโทรศัพท์ทางไกลคุยกับท่านเป็นครั้งเป็นคราว โดยปกติ คนเฒ่าคนแก่ไม่ว่าจะอยู่คนเดียวหรืออยู่กับญาติพี่น้องซึ่งรับไปเลี้ยงดู จะมีความสุข และยิ้มแย้มแจ่มใสกับคนอื่น ๆ มากขึ้น ถ้าหากบรรดาลูก ๆ ปฏิบัติหน้าที่ซึ่งพระเจ้าทรงกำหนดไว้ดังกล่าวข้างต้นอย่างครบบริบูรณ์

ถ้าพ่อแม่เป็นคนที่ยังไม่เป็นคริสเตียน และใช้ชีวิตอย่างเสเพล ก็อาจจะเป็นการไม่ถนัดนักที่จะแสดงความเคารพบนอบต่อท่าน แต่ถึงกระนั้นพระเจ้าก็ยังสั่งให้บุตรต้องเคารพบนอบต่อท่าน トラบาใดที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ จะต้องอธิษฐานเผื่อท่าน พุดกับท่านด้วยความคารวะ และปรนนิบัติท่านด้วยความรักและสงสารเท่าที่จะสามารถกระทำได้ โดยไม่ต้องคำนึงว่า ท่านจะเป็นคนชั่วช้าสารเลวเพียงไร

2.) ผลของการเคารพบนอบต่อบิดามารดา

อัครสาวกเปาโลเผยให้ทราบว่า ผู้ที่เคารพบนอบต่อบิดามารดาของตน จะได้รับผลอันพิเศษจากพระเจ้า

“เพื่อท่านทั้งหลายจะได้อยู่เย็นเป็นสุข และมีชีวิตยืนยาวที่แผ่นดินโลก” (เอเฟซัส 6:3)

เมื่อพระเจ้าได้ประทานพระบัญญัติ แก่ชนชาติอิสราเอลพระองค์ทรงให้คำมั่นต่อบุตรีที่เชื่อฟังบิดามารดาของตนว่า เขามีชีวิตยืนยาวในแผ่นดินปาเลสไตน์ (พระบัญญัติ 5:16) และอัครสาวกซึ่งได้รับการคลายจากพระเจ้า ก็ได้นำเนื้อหาของพระสัญญาข้อนี้ มาสั่งสอนคริสเตียนในคริสตจักรเอเฟ

ซัสด้วยเช่นกัน ที่กล่าวมานี้มิได้หมายความว่า การเคารพนอบนอบบิดามารดาเป็นเวทมนตร์อย่างหนึ่งที่จะช่วยให้มีชีวิตยืนยาวและเป็นสุข แต่เป็นการชี้ให้เห็นถึงหลักทั่วไปที่พึงปฏิบัติ เพราะถ้าหากันโดยทั่วไปแล้ว ย่อมอาจเป็นไปได้ว่า ลูกที่เคารพเชื่อฟังพ่อแม่ของตนจะมีชีวิตยืนยาวและอยู่เย็นเป็นสุขกว่าลูกที่อกตัญญูไม่รู้คุณพ่อแม่ตน ลูกที่ไม่ยอมเชื่อฟังพ่อแม่ นั้น คงจะเป็นคนที่ไม่สามารถบังคับตนเองได้ ซึ่งเป็นเหตุให้ถูกชักจูงไปในทางชั่ว ดิศยาเสพติด หรือหมกมุ่นอยู่ในอบายมุข นั่นเอง

นอกจากที่กล่าวมานี้ ลูกที่เคารพเชื่อฟังพ่อแม่เพราะเขามีความรักต่อพระเจ้า จะได้รับผลจากพระเจ้าอีกประการหนึ่ง คือเขา “จะอยู่เย็นเป็นสุข” เขามีชีวิตที่เต็มไปด้วยสันติสุขอันเต็มคำ จะมีใจรักผู้อื่น และจะรู้ถึงความสุขอันเกิดแต่การหลุดพ้นจากอำนาจของความโลภและความใคร่ของเนื้อหนัง ตรงกันข้ามกับคนที่ไม่รู้จักบังคับใจตนเอง เขาจะไม่พบสันติสุขใด ๆ เลย เขาเป็นทาสของกิเลสตัณหาสารพัด และเขาไม่สามารถให้ความรักแก่ใครได้ เพราะฉะนั้น เมื่อใดที่บุตรซึ่งรักองค์พระผู้เป็นเจ้าเคารพเชื่อฟังบิดามารดาของตน เมื่อนั้นสังคมก็จะได้รับผลประโยชน์อย่างมหาศาล เพราะพวกเขา ย่อมจะเป็นกลุ่มบุคคลสนับสนุนและส่งเสริมให้เกิดความสามัคคีกลมเกลียวกันในสังคม ทุกหมู่เหล่า

2. หน้าที่ของบิดามารดาที่พึงมีต่อบุตร

พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้บ่งบอก ถึงหน้าที่ของบิดามารดาที่พึงมีต่อบุตรไว้ด้วยเช่นกัน เมื่อพ่อแม่เอาใจใส่ต่อคำสั่งสอนของพระเจ้าในเรื่องนี้ เขาก็จะได้รับความสุขและความพึงพอใจจากลูก ๆ ของเขา การที่ครอบครัวเป็นอันมากเกิดการวิวาทบาดหมางระหว่างพ่อกับแม่ หรือระหว่างพ่อแม่กับลูกนั้น ส่วนใหญ่ก็ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขดังกล่าวนี้ คือเป็นเพราะไม่ยอมเชื่อฟังและปฏิบัติตามหน้าที่ของบิดามารดาตามคำสั่งสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ อัครสาวกเปาโลได้สั่งสอนผู้เป็นพ่อไว้ในพระธรรมเอเฟซัส บทที่ 6 (ซึ่งย่อมจะนำมาใช้กับผู้ที่เป็แม่ได้ด้วย) ดังนี้

“ฝ่ายท่านทั้งหลายผู้เป็นบิดา อย่าข่มบุตรของตนให้ขัดเคืองใจ แต่จงอบรมด้วยการติสอน และการเตือนสติขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (เอเฟซัส 6:4)

พระธรรมข้อนี้ประกอบด้วยคำสั่งสองข้อ ซึ่งแตกต่างกันข้อหนึ่ง สั่งไม่ให้กระทำ อีกข้อหนึ่งสั่งให้กระทำ คือ (1) อย่าข่มบุตรของตนให้เกิดโทสะ และ (2) จงอบรมบุตรด้วยการสั่งสอน และการเตือนสติตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ก. ข้อควรระมัดระวัง

คำว่า “อย่าข่มบุตรของตนให้เกิดโทสะ” นั้น ก่อนข้างจะคล้ายคลึงกับความคิดของอัครสาวกเปาโล ซึ่งได้แสดงไว้ในพระธรรมโคโลสี 3:21 ซึ่งว่า “ฝ่ายบิดาก็อย่าข่มบุตรของตนให้ขัดเคืองใจ เกรงว่าเขาจะท้อใจ” ความคิดดังกล่าวอาจสรุปได้ว่า พ่อแม่จะต้องไม่ทำให้ลูกโกรธและเกิดความขมขื่น

1.) ไม่เสมอต้นเสมอปลาย

สิ่งแรกที่พ่อแม่จะต้องป้องกันไม่ให้เกิดมีขึ้นก็คือ ความไม่เสมอต้นเสมอปลายของตน เช่นตั้งกฎเกณฑ์ที่เข้มงวดให้เด็กประพฤติปฏิบัติ แต่แล้วตนเองไม่คนใดก็คนหนึ่งกลับไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์นั้นโดยสม่ำเสมอและเคร่งครัด ดังนี้ ย่อมเป็นเหตุให้เด็กเกิดเอะใจและสับสนไม่รู้จะปฏิบัติอย่างไร ถ้าพ่อแม่ทำโทษเด็กเพราะเด็กพูดโกหก ทั้ง ๆ ที่เด็กก็รู้ว่าบางทีพ่อแม่เองก็พูดโกหกอย่างน้ำซุ่น ๆ เช่นกัน เด็กย่อมจะเกิดความแค้นกระด้างและไม่เชื่อพ่อแม่ แม้แต่เด็กเล็ก ๆ ที่พอจะมีความคิด ก็ย่อมจะเกิดความรู้สึกเช่นนั้นเหมือนกัน เพราะเขาจะเกิดความสงสัยว่า เหตุใดคุณพ่อคุณแม่จึงห้ามไม่ให้เขาเก็บลูกกวาดที่ตกกับพื้นขึ้นมากินโดยอ้างว่าจะทำให้ไม่สบาย แต่ตัวพ่อหรือแม่เองติดบุหรี่ ดินเหนียว และกินอาหารราวกับซุชก และในไม่ช้าเด็กอาจจะแสดงอาการกระด้างกระเดื่อง และความสงสัยที่เก็บซ่อนไว้

ในใจออกมา ด้วยการแอบสูบบุหรี่ ดินเหนียว หรือถึงขนาดใช้ยาเสพติดประเภทมอมเมาอารมณ์ ซึ่งกำลังกลืนกลายอยู่ในขณะนี้ ผู้เป็นบิดามารดาทุกคนจะต้องสำรวจชีวิตของตนเอง และประเมินกฎเกณฑ์ที่ตนตั้งขึ้นให้เด็กปฏิบัติให้เหมาะสม และจะต้องหลีกเลี่ยงความไม่คงเส้นคงวา และการหน้าไหว้หลังหลอกทุกอย่างเสีย

2.) ไม่เคารพความคิดเห็นของเด็ก

ผู้ใหญ่ต้องพยายามฝืนไม่พูดดูถูกเด็กในทางที่จะทำให้เด็กเกิดรอยประทับใจขึ้นว่า ความคิดเห็นอ่านของเขาเป็นเรื่องไร้สาระผู้ใหญ่ที่เอาแต่พ่่าสอนเด็กประหนึ่งว่า ตนเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนั้น ๆ และไม่ยอมเปิดโอกาสให้เด็กแสดงความคิดเห็นใด ๆ เลยจะทำให้เด็กเกิดความเครียดในจิตใจ อันจะส่งผลร้ายในภายหลังได้ เด็ก ๆ ต้องการโอกาสที่จะอวดความรู้ความสามารถของตน และผู้ที่ยอมฟังจะพบว่า เรื่องที่เด็กพูดนั้นส่วนมากมีสาระน่าสนใจทีเดียว จริงอยู่ บางครั้งบางคราว การแสดงออกของเด็กอาจจะรุนแรงราวกับจะบีบคั้นเอาอะไรสักอย่างจากพ่อแม่ แต่พ่อแม่ที่เป็นคริสเตียนก็ควรจะสามารถให้คำปรึกษา และช่วยให้เด็กเข้าใจถึงข้อเรียกร้องสิทธิของเขาได้อย่างสุขุม โดยอาศัยความจริงในพระคริสตธรรมคัมภีร์ พ่อแม่ทุกคนควรเปิดโอกาสให้เด็กซักถามและยอมรับความคิดเห็นใหม่ ๆ ของเด็ก ถูกความจริงเป็นสิ่งไม่ตายและไม่เปลี่ยนแปลง แต่ความจริงบางอย่างก็นำมาใช้กับปัญหาในปัจจุบันไม่ได้ ฉะนั้น หากพ่อแม่ยอมเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นของตน เกี่ยวกับความจริงในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ตลอดจนเรื่องอื่น ๆ ในฐานะที่เขาเป็นคนหนึ่งในครอบครัว ก็จะเป็นผลดีต่อทั้งเด็กและผู้ใหญ่ และเป็นผลให้เกิดความเคารพและความเข้าใจระหว่างกันในครอบครัว

3.) เข้มงวดเกินไป

นอกจากนั้น พ่อแม่ต้องหัดยับยั้งเมื่อรู้ว่ากำลังจะเข้มงวดมากเกินไป เด็กควรจะได้รับการปกป้องให้พ้นจากมรสุมชีวิตและควรได้รับการตักเตือนให้ระวังอันตรายบางประการ แต่เด็กจะต้องไม่ถูกห้ามมิให้ร่วมกิจกรรมกับเพื่อนฝูงวัยเดียวกัน เพียงเพราะว่ากิจกรรมนั้นเสี่ยงอันตราย หรืออาจทำให้เกิดบาดเจ็บได้ เด็กวัยรุ่นที่ถูกพ่อแม่บังคับอยู่เสมอจะขาดความมั่นใจตนเองและรู้สึกว่าคุณค่าผู้อื่น และในที่สุดก็จะถือโทษโกรธเคืองว่า “พ่อแม่รังแกฉัน” พ่อแม่ทุกคนจะต้องสำนึกว่า อันตรายบางอย่างก็ย่อมจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ในชีวิต และต้องฝึกฝนจิตใจให้มีศรัทธามั่นว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์ยอมปกป้องคุ้มครองของพระองค์เสมอ

4.) รุนแรงเกินควร

พ่อแม่จะต้องระมัดระวัง มิให้เกิดมีความรุนแรงเกินควรหรือทารุณกรรมขึ้นในครอบครัว คนบางคนโกรธง่ายและชอบใช้กำลังที่เหนือกว่า ลงโทษผู้อื่นจะทำให้เด็กเจ็บปวดมาก และเกิดความสงสัยว่าพ่อแม่รักเขาจริงหรือ

สรุปแล้ว ผู้เป็นบิดามารดาทุกคนจะต้องระมัดระวังว่าการกระทำของตนจะไม่ก้าวล่วงให้เด็กเกิดความขมขื่น เกรียดเคঁ้น หรือน้อยเนื้อต่ำใจ เด็กวัยรุ่นจะต้องความรู้สึกว่า ผู้เป็นบิดามารดาคอยให้ความอบอุ่นแก่เขา ยอมรับและสนใจความคิดเห็นของเขา ลูก ๆ ควรจะสามารถถกปัญหาและแสดงความคิดเห็นกับพ่อแม่ได้อย่างเสรีและด้วยความเชื่อมั่นว่า พ่อแม่จะรับฟังด้วยความสนใจ และตอบปัญหาหรือให้ข้อคิดอย่างมีเหตุผลพ่อแม่ที่เป็นคริสเตียนจะปฏิบัติตามที่กล่าวมานี้ได้เป็นอย่างดี ถ้าเขาเอาใจใส่ต่อคำสั่งซึ่งว่า “อย่าขุ่นข้องตรรกของคนที่เกิดโทษอย่างเคร่งครัด

ข. ข้อปฏิบัติ

หน้าที่ของบิดามารดาที่พึงมีต่อบุตร อันเป็นข้อปฏิบัติที่ปรากฏชัดอยู่ในประโยคที่ว่า “จงอบรมบุตรด้วยการสั่งสอนและการเตือนสติตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า” คำว่า “อบรมบุตร” นั้น ในตัวฉบับพระคัมภีร์ภาษากรีกแปลว่า “การแสดงอาการทะนุถนอมอย่างอ่อนละมุน” ซึ่งตรงกันข้ามกับการกระทำที่อาจจะขู่ขู่ให้เด็กเกิดโทษหรือเกิดความท้อใจ บิดามารดาจะต้องเอาใจใส่ในเรื่องการทะนุถนอมบุตรให้มาก เพราะทารกทุกคนมีสัญชาตญาณที่ต้องการความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ ซึ่งผิดกับสัตว์กับบางชนิดเช่น ลูกไก่ ซึ่งอาจจะถูกฟักขึ้นมาคราวละเป็นร้อยเป็นพันตัว และดูเหมือนว่ามันมีชีวิตอยู่อย่างสบายโดยไม่ต้องมีพ่อแม่ ในสังคมที่ยุ่งเหยิงทุกวันนี้ พ่อแม่เป็นจำนวนมากเอาแต่ทำงานหาเงินอย่างเดียว ไม่มีเวลาแสดงความรัก เข้าใจหรือเห็นใจลูก ๆ ทำให้ขาดความสัมพันธ์ทางด้านจิตใจและอารมณ์ ลูกรู้เพียงว่าต้องการความรัก แต่ไม่รู้ความรักแท้ ๆ ที่มนุษย์พึงปฏิบัติกันนั้นเป็นอย่างไร ทำให้

ขาดมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและความอบอุ่นในชีวิต อันเป็นผลให้เด็กบางคนประพฤติในสิ่งที่ตนไม่ต้องการ เช่นเป็นพาลเกร เป็นพวกต่อต้านสังคม พูดยุติธรรมน้อย ดิถยาเสพติด มั่วสุมประกอบกิจการ พศหรือกลายเป็นเด็กเสรำซิม

การทะนุถนอม เกี่ยวข้องกับการทำโทษ เพราะคำว่า “สั่งสอน” ในพระธรรมเอเฟซัส 6:4 ย่อมหมายถึงการลงโทษด้วย คือหมายความว่า พ่อแม่จะต้องตั้งกฎเกณฑ์ขึ้นให้เด็กปฏิบัติโดยมีเงื่อนไขว่า หากเด็กปฏิบัติตามจะได้รับรางวัล และหากฝ่าฝืนจะต้องถูกทำโทษ ทั้งนี้ พ่อแม่จะต้องคงเส้นคงวา คือ ถ้าลูกทำผิดก็ต้องทำโทษ ถ้าทำถูกต้องให้รางวัล แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นพ่อแม่จะต้องกระทำด้วยความรัก จึงจะเกิดผลดีต่อครอบครัว

การทะนุถนอมเลี้ยงดูบุตรอย่างถูกต้องนั้น รวมทั้งการว่ากล่าวตักเตือนด้วย ซึ่งก็คือความหมายของคำว่า “เตือนสติ” ในพระธรรมเอเฟซัส 6:4 นั่นเอง พ่อแม่ที่มัวแต่ทำงานหาเงินจนไม่มีเวลาที่จะว่ากล่าวตักเตือนลูก ตามหลักของพระองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น คือผู้ที่กำลังเพิกเฉยต่อความรักผิดชอบอันสำคัญยิ่ง ซึ่งพระเจ้าทรงมอบไว้แก่เขา เด็กที่พ่อแม่สอนให้รักพระเยซูคริสต์โดยการอบรม ทำตัวเป็นตัวอย่างแก่เด็กและหัดให้เด็กศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์จนมีความเข้าใจโดยตลอดนั้น เด็กจะเติบโตเป็นผู้ที่มีอารมณ์แจ่มใส จิตใจเยือกเย็นมั่นคง สามารถเผชิญกับอุปสรรคหรือปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตได้ด้วยดี เขาจะเคารพรักพ่อแม่ ประพฤติชอบต่อผู้อื่น และดำเนินชีวิตตามพระประสงค์พระเจ้า (ดูพระธรรมสุภาษิต 22:6)

สรุป ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตร จะต้องไม่ถูกทำลายลงโดยการเข้าใจผิด และการไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกันทั้งเด็กและผู้ใหญ่ควรจะเข้ากันได้ดี และสามารถแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในชีวิตคริสเตียนให้กันและกันได้ เด็กจะต้องเอาใจใส่ต่อพระวาระของพระเจ้า รักพระเยซูคริสต์เจ้า และแสดงความเคารพนบถเชื่อฟังบิดามารดา ผู้ใหญ่จะต้องดำเนินชีวิตในทางอันชอบธรรมของพระเจ้า ว่ากล่าวตักเตือนบุตรให้มีความยำเกรงพระเจ้า หลีกเลียงความไม่คงเส้นคงวา เปิดโอกาสให้เด็กพูดคุย แสดงความคิดเห็นกับตน และให้การทะนุถนอมเอาใจใส่เด็ก นี้แหละหนทางที่จะนำความสามัคคีกลมเกลียวมาสู่ครอบครัว และจะผลิตประชากรที่จะนำความเจริญรุ่งเรืองมาสู่สังคม

บทที่ 4 การอยู่ในสังคม

การถกเถียงปัญหาในหัวข้อเรื่อง “ทำอะไรชีวิตจึงจะมีความสุข?” นั้น เราเริ่มต้นโดยชี้ให้เห็นว่า ทุกคนจะต้องมีความเข้าใจตนเองอย่างดีพอเสียก่อน จึงสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างราบรื่นขึ้นบานได้ เขาจะต้องปฏิเสธความคิดอันไร้แก่นสารที่ว่า มนุษย์เป็นเพียงสัตว์ที่เจริญขึ้นมาตามกระบวนการวิวัฒนาการของสิ่งที่มีชีวิต และต้องเชื่อตามหลักของพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่า มนุษย์เป็นบุคคลซึ่งพระเจ้าทรงสร้างขึ้นมาให้เหมือนกับพระลักษณะของพระองค์ แต่ได้เสื่อมทรามไปเพราะบาป แต่พระเจ้าก็ทรงรักมนุษย์และมีพระประสงค์ให้มนุษย์รอดพ้นจากบาป ต่อจากนั้นได้พิจารณาถึงหน่วยพื้นฐานของสังคม คือครอบครัว และได้กล่าวถึงคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ เกี่ยวกับหน้าที่ของสามีภรรยาที่พึงปฏิบัติต่อกัน และได้แจกแจงถึงความรับผิดชอบซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่และลูก ทั้งได้ให้ข้อสังเกตว่า หากมีครอบครัวที่ยอมให้พระเยซูคริสต์ควบคุมบังคับบัญชา และในครอบครัวนั้น ๆ มีความเชื่อฟัง ความเคารพนบถ ความรักและความทะนุถนอม อาศัยอยู่ในสังคมใดแล้ว สังคมส่วนรวมย่อมจะได้รับผลประโยชน์อย่างมหาศาล โดยทั่วถึงกัน

ในบทนี้ เราจะพูดถึงการดำเนินชีวิตคริสเตียนในสังคมทุก ๆ วันคริสเตียนจะต้องพบกับบุคคลที่ทำให้เขาผิดหวัง ต้องคบค้าสมาคมกับคนที่มีจิตใจหยาบช้ำ ชอบพูดปด ลักเล็กขโมยน้อย คดโกง ประพฤติชั่ว และพูดจาหยาบคาย นอกจากนี้เขายังต้องติดต่อกับบางคนซึ่งเกลียดเขา เพราะเหตุที่เขาเป็นคริสเตียนและพยายามทำร้ายจิตใจเขาทุกวิถีทาง บุตรของพระเจ้าจะดำเนินชีวิตในสังคมที่เต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว และจิตใจคนมีแต่ความโลภ โกรธ หลง พยาบาทอาฆาต ได้อย่างไร? พระคริสตธรรมคัมภีร์ตอบปัญหานี้โดยวางหลักเกณฑ์อันเป็นมาตรฐานตายตัว ให้คริสเตียนประพฤติปฏิบัติในสังคม ซึ่งหลักเกณฑ์ดังกล่าวเหล่านี้ เราจะต้องเอาใจใส่ให้ดี

1. วิธีอยู่ในสังคมอันเสื่อมทราม

ปัญหาแรกก็คือ จะอยู่กับเพื่อนฝูงและคนรู้จักมักคุ้นได้อย่างไร? คนเหล่านี้บางคนอาจเป็นคนมีชื่อเสียง มีฐานะการเงินหรือมีตำแหน่งหน้าที่การงานดี และอาจจะเป็นสมาชิกของคริสตจักร แต่บางคนก็มีอุปนิสัยใจคอหรือความประพฤติส่วนตัวที่ไม่น่าคบ และบางคนก็ทำให้ท่านผิดหวัง หรือแสดงอาการให้เห็นชัดว่า เขาไม่ชอบหน้าท่านเอาเสียเลย เอาละ ทีนี้ข้าพเจ้าจะขอประกาศอย่างโจ่งแจ้งว่า ถ้าท่านเป็นคริสเตียน ท่านย่อมไม่มีสิทธิ์ใด ๆ เลยแม้แต่เน้อย ที่จะถูกเหยียดหยามผู้ที่สร้างความปวดร้าวใจให้แก่ท่าน และท่านไม่ควรเบื่อหน่ายทอดทิ้ง เมื่อท่านต้องผิดหวังในคนบางคนที่ท่านเฝ้าพยายามที่จะช่วยให้เขาเป็นคริสเตียน ทั้งไม่ควรเกลียดชังผู้ที่ทำผิดต่อท่านหรือไม่ชอบท่าน หากท่านได้ต้อนรับพระ

เยซูคริสต์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของท่านแล้ว ท่านยอมอยู่ภายใต้ความผูกพันที่จะต้องเชื่อฟังคำสั่งของพระองค์โดยเคร่งครัด

“เราให้บัญญัติใหม่แก่เจ้าทั้งหลาย คือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วฉันใด เจ้าจงรักซึ่งกันและกันด้วยฉันนั้น” (ยอห์น 13:34)

คำตรัสของพระองค์ข้างต้นนี้ อาจสรุปโดยย่อได้ว่า “ให้ท่านรัก...เหมือนดังที่พระองค์ได้รักท่านแล้ว” ฟังจดจำถ้อยคำเหล่านี้ไว้ และนำไปปฏิบัติต่อคนที่ทำให้ท่าน “ปวดร้าว” ท่านรู้สึกตะขิดตะขวงในบ้างหรือไม่ ในการที่ท่านพยายามหาทางหลีกเลี่ยงหนีจากผู้ที่ท่านเห็นว่าด้อยกว่าท่าน? ท่านไม่คิดหรือว่าพระเจ้าก็ทรงทอดพระเนตรเห็นความไม่มั่นคงในตัวท่าน? แต่กระนั้นพระองค์ยังทรงรักท่าน ท่านไม่รู้สึกละอายใจเลยหรือ หากคนรักหรือเพื่อนสนิทที่สุดของท่าน เกิดล่วงรู้ความคิดที่ท่านปิดบังไว้เหมือนดังที่พระเยซูคริสต์ทรงหยั่งรู้ แต่แม้กระนั้นพระองค์ก็ได้ทรงหลีกเลี่ยงจากท่าน หรือปฏิเสธที่จะเป็นมิตรสนิทกับท่าน

ท่านผู้อ่านที่รัก ฟังระลึกว่า เราทุกคนเป็นพี่น้องสืบเชื้อสายเดียวกันมา และเป็นพงศ์พันธุ์ของมนุษย์ผู้เสื่อมทรามไปเพราะบาปด้วยกันทั้งนั้น พระเจ้าทรงมีพระทัยเมตตากรุณาโปรดยกโทษให้แก่เราและไม่เพียงแต่เท่านั้น พระองค์ยังทรงเอาพระทัยใส่ คอยช่วยเหลือเราโดยทรงถือว่าเราเป็นบุตรของพระองค์ ทั้ง ๆ ที่เราเป็นคนบาปและเหลวไหลใช้การไม่ได้ พระองค์ทรงรู้ว่าเราเป็นคนอ่อนแอขาดกำลัง บกพร่องและกระเดียดที่จะทำบาปอยู่เสมอ แม้จะได้รับความรอดแล้วก็ตามที่ ผู้เขียนพระธรรมสดุดี ได้กล่าวสดุดีถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าไว้ดังนี้

“บิดาเมตตาบุตรของคนมากฉันใด พระยะโฮวาห์ทรงพระเมตตาคนที่ยำเกรงพระองค์มากฉันนั้น เพราะพระองค์ทรงทราบร่างกายของข้าพเจ้าแล้ว พระองค์ทรงระลึกอยู่ว่าพวกข้าพเจ้าเป็นแต่ผงคลีดิน” (สดุดี 103:13, 14)

ข้อบกพร่องอันร้ายแรงของคริสเตียนในปัจจุบันนี้ คือ การไม่ยอมแสดงตนเป็นมิตร กับผู้ที่ไม่มีคุณลักษณะที่น่าชื่นชอบหรือประพฤติชั่วช้า เราเป็นพยานแก่ชาวโลกว่า ถ้าเขาเชื่อเป็นคริสเตียน ชีวิตเขาจะดีขึ้น ในขณะที่ชีวิตของเราเองไม่ได้แสดงความดีเด่นอะไรให้เขาเห็นเลย จงตรองดูซิว่า หากพระเยซูคริสต์ทรงถือโทษเรา เหมือนดังที่เราถือโทษผู้อื่นแล้ว จะเป็นอย่างไรจงแน่ใจเถิดว่า ตัวเรายังมีข้อบกพร่องอยู่อีกมากโขทีเดียว ขอให้เรามองข้ามความผิดของผู้อื่นเสียเถิด จงเอาชนะความขัดเคืองใจอันเป็นวิสัยของ “เนื้อหนัง” เสีย และจงรักเขาเหมือนดังที่พระคริสต์ทรงรักเรา ฟังสำเหนียกไว้ในจิตใจอยู่เสมอว่าเราทุกคนเป็นคนบาปด้วยกันทั้งนั้น และแต่ละคนก็ต้องการการอภัยโทษและความช่วยเหลือจากพระเจ้า

อักษรสาวกเปาโลได้ให้คำตักเตือน ที่เราควรเอาใจใส่ไว้ดังนี้

“ท่านทั้งหลายจงเมตตาซึ่งกันและกัน มีใจเอ็นดูซึ่งกันและกันและอภัยโทษให้กันและกัน เหมือนพระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่านทั้งหลายในพระคริสต์” (เอเฟซัส 4:32)

ข้อพระธรรมข้อนี้ ควรแก่การที่จะนำมาใช้ในครอบครัวที่คริสตจักร ในโรงเรียน ในชุมชน และในเวลาทำงานหรือในยามเล่นสนุกสนานกับผู้อื่น ท่านจะพบว่า ความผิดของผู้อื่นนั้นหาได้ยิ่งหย่อนไปกว่าความผิดของตัวเองเลย อันที่จริง คนบางคนซึ่งท่านเคยคิดว่า ถึงอย่างไรท่านก็ไม่มีวันที่จะรักเขาได้นั้นอาจกลายเป็นเพื่อนที่รักใคร่ของท่านในภายหลังก็เป็นได้ จงแน่ใจเถิดว่า คนส่วนใหญ่จะแสดงความรักตอบ หากท่านแสดงความรักต่อเขาอย่างสม่ำเสมอและด้วยความจริงใจ

2. วิธีอยู่ร่วมกับโลกียชน

คริสเตียนต้องเรียนรู้ ที่จะดำเนินชีวิตร่วมกับคนที่แข่งค่าพระเจ้า ไร้ศีลธรรม โหดเหี้ยม ปล่อยตัวไปตามกิเลสตัณหาเพราะตราบใดที่เรายังอยู่ในโลก เราก็จะต้องติดต่อกับหรือคลุกคลีอยู่กับโลกียชนเหล่านั้นอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ เราอาจจะต้องติดต่อกันเพียงครั้งคราว หรืออาจจะต้องทำงานร่วมกันในที่เดียวกันวันละหลายชั่วโมง แม้ตามถนนหนทางหรือในที่ชุมนุมชน ก็จะต้องพบกับคนที่พูดจาหยาบคาย หรือชอบล้อเลียนพระนามพระเยซู ส่วนคริสเตียนที่เป็นนิสิตนักศึกษา ก็จะต้องเผชิญหน้ากับเพื่อนนักศึกษาซึ่งชอบอวดความรู้ ถูกพระเจ้า และชอบอวดความสารเลวของตน ราวกับว่าเป็นของโก้หรู

คริสเตียนควรปฏิบัติตัวอย่างไร เมื่อต้องเผชิญหน้ากับคนที่แข่งค่าพระเจ้า คนพูดจาหยาบคาย หรือคนชั่วช้าลามกทั้งหลายเหล่านี้ การเป็นพยานโดยใช้ถ้อยคำกระตุนเตือนอย่างรุนแรงอาจเป็นการช่วยโยให้คนเหล่านั้นยิ่งแสดงอาการเย้ยหยัน และสรรหาคำหยาบคายมาแข่งค่าหนักยิ่งขึ้น เราจะต้องไม่ย่อท้อหรืออ่อนระอา แต่จะต้องตระหนักว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาป และคนชั่วช้าสารเลวเหล่านั้นต้องการความรอดพ้นบาป เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราก็จะต้องไม่เหยียดหยามเขา ไม่หลีกหนีเขา และไม่มองดูเขาด้วยอาการดูแคลนเหมือนพวกฟาริสี ถ้าจะพิจารณาถึงชีวิตของพระเยซูคริสต์แล้ว จะเห็นได้ว่าตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ มีแต่ความเมตตากรุณาและให้อภัยอยู่เสมอ ในพระธรรมยอห์นบทที่ 4 เราข่อมจะเห็นว่าพระองค์ทรงมีพระทัยเมตตากรุณาต่อหญิงชั่ว ซึ่งพระองค์ทรงพบที่บ่อน้ำศักดิ์เพียงไร และในบทที่ 7 ของพระธรรมเล่มเดียวกันนี้ จะเห็นได้เช่นเดียวกันว่า พระองค์ได้ทรงให้อภัยและให้ความมั่นใจแก่หญิงคนหนึ่งซึ่งกระทำผิดฐานล่วงประเวณี พระองค์ได้ประทานความรอดให้แก่คนโกธออกกรรจ์ซึ่งถูกตรึงอยู่เคียงข้างกับพระองค์บนไม้กางเขน เมื่อนักโทษผู้นั้นมองดูพระองค์ในท่าที่ที่สำนึกผิดและด้วยความเชื่อ และแม้กระทั่งเมื่อพระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว ก็ยังได้ตรัสกับซาโล ซึ่งเป็นศัตรูคู่อาฆาตของคริสเตียนในคริสตจักรสมัยเริ่มแรก ด้วยพระองค์เอง ได้

พระราชทานอภัยโทษแก่เขา และแต่งตั้งเขาให้เป็นอัครสาวก “ผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุค” พระเยซูคริสต์ทรงรักคนบาป ทรงแสวงหาและช่วยคนบาปทุกคนที่เชื่อไว้วางใจพระองค์ ให้ได้รับความรอด

พี่น้องคริสเตียนที่รัก ทำทีในจิตใจของท่านที่มีต่อโลกียชนคนชั่ว จะเป็นเรื่องราวว่าท่านจะสามารถช่วยให้เขาเป็นคริสเตียนได้มากน้อยเพียงใด ถ้าท่านดูถูกเขา และไม่มีจิตใจเมตตากรุณาต่อเขา ท่านจะไม่สามารถช่วยเขาให้เป็นคริสเตียนได้เลยหากท่านเห็นว่าตัวท่านดีกว่าเขาโดยลึมนึกว่า ตัวท่านเองก็มีสภาพเป็นคนบาปเช่นเดียวกับเขา ก็เท่ากับว่าท่านกำลังเร่งให้เขาจมดิ่งลงไปสู่ความผิดบาปหนักเข้าอีก ท่านอาจจะระงับยับยั้งคำพูดของท่าน และพยายามที่จะปิดบังซ่อนเร้นความคิดของท่านไว้โดยทุกวิถีทาง ทำทีที่ท่านจะทำได้ แต่เขาก็จะจับท่าทีของท่านได้ และหันเหไปจากท่านและความเชื่อที่ท่านประกาศ

ถ้าหากท่านและข้าพเจ้าไม่รู้สึกรู้ว่า เป็นภาระที่จะต้องแสดงความเมตตากรุณา ต่อคนที่กำลังหลงไหลในการกระทำทำความผิดบาป เราควรจะถูกเขาลงอธิษฐานจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าและสารภาพถึงความเย็นซาในจิตใจของเราต่อพระองค์ พระเยซูทรงสั่งว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (มัทธิว 19:19) ฉะนั้นหากท่านมองดูคนบาปโดยไม่รู้สึกรู้สิดใจว่า ในที่สุดเขาจะต้องรับโทษในนรกชั่วนิรันดร์ ก็พึงรู้ไว้เถิดว่า ท่านกำลังจะดำเนินชีวิตโดยไม่เชื่อฟังพระเยซูคริสต์ จงสารภาพความผิดบาปของท่านเสีย และทูลขอให้พระเจ้าทรงโปรดประทานพลังแห่งความรักและความกรุณาของพระองค์ให้มาอยู่ในจิตใจของท่าน เพื่อจะได้เป็นแรงให้ท่านสามารถยิ้มแย้มกับคนที่ชั่วช้าสารเลวที่สุดด้วยน้ำใสใจจริงได้ สามารถจะพูดกับเขาด้วยถ้อยคำที่กอปรด้วยความเมตตากรุณาและเป็นคุณประโยชน์แก่เขา และสามารถกระทำในสิ่งซึ่งจะประทับอยู่ในจิตใจของเขาว่า ท่านมีความห่วงใยอย่างจริงใจ ที่จะช่วยให้เขาได้รับความรอดโดยพระเยซูคริสต์

เมื่อคริสเตียนมีความห่วงใยอย่างแท้จริงและสำแดงความรักต่อคนชั่ว ไม่มีสิ่งใดก็สิ่งหนึ่งจะต้องเกิดขึ้น คือ เขาจะได้รับความรอดพ้นบาปโดยทางเรา หรือมิฉะนั้น เขาก็จะกลายเป็นคนต่อต้านพระเจ้า น้อยลง คนเป็นอันมากจะเชื่อข่าวประเสริฐและต้อนรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด แต่บางคนอาจจะไม่ยอมเชื่อเป็นคริสเตียน แต่ถึงอย่างไร เขาก็จะรู้สึกชื่นชมในความประพฤติดของเรา และจะยอมรับว่าความเชื่อของคริสเตียนมีอิทธิพลในการยกระดับจิตใจคนจริง ๆ แน่นอนละ ดังที่กล่าวไว้แต่ต้นแล้วว่า ย่อมมีคนซึ่งจมอยู่ในความชั่ว จะเกลียดชังเรารุนแรงยิ่งกว่าเก่า จนอาจถึงขนาดคดขี่ข่มเหงเรา ซึ่งในเรื่องนี้พระเยซูก็เตือนสาวกของพระองค์ไว้แล้วว่า

“ถ้าท่านทั้งหลายได้อยู่ฝ่ายโลก ๆ ก็จะรักซึ่งเป็นของ ๆ โลกเอง แต่เพราะท่านมิได้อยู่ฝ่ายโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นจึงชังท่าน จงระลึกถึงคำที่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า

บ่าวจะเป็นใหญ่กว่านายก็หาไม่ได้ ถ้าเขาข่มเหงเราแล้ว เขาคงจะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย” (ยอห์น 15:19,20)

เราไม่ควรยอมให้ความเกลียดชังเข้ามาเป็นเครื่องกีดขวางมิให้เราแสดงความรัก ความเมตตา กรุณา และอธิษฐานเพื่อโลกิชน จงแน่ใจเถิดว่า การเป็นพยานทางคำพูดและความประพฤติอย่างเสมอ ดันเสมอปลายของเรานั้น จะช่วยให้โลกิชนได้รับความรอดเป็นจำนวนอัน โหวกว่าที่จะทำให้คน เหล่านั้นกลับจมลึกลงไปในความผิดบาปและมีโทษะจริงจิตรุนแรงยิ่งขึ้น จงเชื่อเถิดว่าแม้บางคนซึ่ง เกลียดชังเราก็ อาจจะหันมาเชื่อพระคริสต์ในภายหลังก็ได้

3. วิธีอยู่กับผู้ที่เกลียดชังเรา

เมื่อคริสเตียนคนใดดำเนินชีวิต ในทางอันชอบธรรมของพระเจ้า และพยายามอย่างจริงจังที่จะ ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ให้พบกับสวัสดิภาพทั้งในทางวัตถุและจิตใจ แต่กลับถูกเกลียดชังและถูกข่มเหง ก็ พึงรู้ไว้เถิดว่า นั่นแหละพระเจ้ากำลังทรงทดสอบความรักของเขา เพราะโดยสภาพของจิตใจแล้ว เราทุกคนย่อมจะรักคนที่รักเรา และกรุณาต่อผู้ที่ยกย่องชมเชยการกระทำของเราฉะนั้นจึงเป็นการยากที่เราจะมีความห่วงใยคนชั่ว (ซึ่งตามปกติเราก็ไม่อยากจะเกี่ยวข้องด้วยอยู่แล้ว) อย่างจริงจัง โดยไม่คิดเห็นแก่ตัวแม้ เราจะรู้ว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้เราประพฤติปฏิบัติเช่นนั้น แต่ก็รู้สึกตัวเราต่อต้านความคิดที่ว่า ให้รัก คนที่เกลียดชังเรา และอธิษฐานเพื่อผู้ที่เหยียดหยามเราอยู่เสมอ แต่เราก็จะต้องยอมรับว่าข้อพระธรรมข้างล่างนี้ เป็นบทสรุปคำสั่งของพระองค์พระเยซูคริสต์ที่ให้เรารักศัตรู

“ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า จงรักคนสนิทและเกลียดชังศัตรู ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรัก ศัตรู และอวยพรแก่คนที่แค้นค่าท่าน จงทำคุณแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงขอพรให้แก่ผู้ที่ประทุษร้าย เกี่ยวเกี่ยวท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้อยู่ในสวรรค์เพราะว่าพระองค์ทรง บันดาลให้ดวงอาทิตย์ขึ้น ส่องสว่างแก่คนดี และคนชั่ว และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม” (มัทธิว 5:43-45)

พระเยซูคริสต์ทรงให้คำสั่งนี้ แก่ผู้เชื่อไว้วางใจพระองค์เพราะว่าผู้ที่ยังไม่ได้รับพระราชทาน พระวิญญาณบริสุทธิ์นั้น ย่อมไม่อาจมีจิตใจกรุณา ไม่คิดอาฆาตมาดร้ายต่อผู้อื่นได้เลย พระคุณอันนี้เป็น ของผู้ที่ได้รับชีวิตใหม่โดยความเชื่อ และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระเยซูคริสต์เท่านั้น เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดประทานความรอดให้เรา เราจึงมีความรับผิดชอบที่จะสำแดงความรัก การให้อภัย และความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ไม่ว่าเขาจะกล่าวหรือประพฤติปฏิบัติเช่นไรต่อเรา

ถ้าท่านอธิษฐานเพื่อศัตรูของท่านอย่างจริงจังแล้ว ย่อมเป็นไปได้ที่ท่านจะเกลียดชังเขา ท่าน จะมีทัศนคติว่า เขาก็เป็นคนบาปคนหนึ่งเช่นเดียวกันกับท่าน ท่านจะตระหนักว่า ท่านเองก็มีความใฝ่ต่ำ โดยสันดานเช่นกัน และจะเข้าใจว่า หากมิใช่เพราะพระคุณของพระเจ้า ท่านเองก็จะดิ้นรนต่อความจริง

ของพระเจ้าเช่นกัน ท่านจะเชื่อแน่ว่า พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนที่เกลียดชังท่าน และมีความเชื่อมั่นว่าพระเจ้านำพระทัยและมีฤทธิ์อำนาจที่จะยกโทษบาป และเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาให้ดีขึ้น ท่านจึงจะไม่มีจิตใจเครียดแค้นชิงชังเขาหรือหยุดยั้งที่จะอธิษฐานเพื่อเขาอย่างสม่ำเสมอ

แน่ละ แม้คนที่เกลียดชังพระเยซูจะเป็นผู้ทรงอำนาจและใช้อำนาจสิทธิขาดของเขาสั่งจำคุกหรือประหารชีวิต คริสเตียนก็จะมีใจเกลียดแค้นชิงชังต่อเขาไม่ได้ แต่จะต้องเอาอย่างพระองค์ให้จงได้ เหมือนดังที่พระองค์ได้ทรงอธิษฐานเมื่อผู้ที่ตรึงพระองค์ไว้กับไม้กางเขนว่า “โอพระบิดาเจ้าข้า ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร” (ลูกา 23:34) ซะเตฟาโนก็ได้กระทำเช่นเดียวกันนี้ เมื่อเขาถูกฝูงชนซึ่งกำลังโกรธจัดและเกลียดแค้นอย่างที่สุด ขับไล่ออกไปนอกกรุงเยรูซาเล็มและเอาหินขว้างซะเตฟาโน ซึ่งตอนนั้นเพิ่งจะเชื่อเป็นคริสเตียนได้ไม่นานนัก ได้คุกเข่าลงในขณะที่ก้อนหินเริ่มกระทบร่างเขา แหงนหน้าขึ้นดูฟ้าสวรรค์ และอ้อนวอนขอต่อพระเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย ซะเตฟาโนมิได้อธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า แต่ได้อธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงเมตตากรุณาต่อผู้ที่กำลังประหารชีวิตเขาอยู่ ว่าดังนี้ “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้” (กิจการ 7:60)

พี่น้องคริสเตียนที่รัก นี่คือนหนทางที่พระเจ้าทรงให้ท่านไว้สำหรับการที่ท่านจะอยู่กับผู้ที่เกลียดชังท่าน ท่านต้องรักเขาและอธิษฐานเผื่อเขา โดยไม่คำนึงว่าเขาจะประพฤติปฏิบัติต่อท่านอย่างไร และท่านพึงแน่ใจว่า หากท่านเชื่อฟังและปฏิบัติตามหลักคำสอนและแบบอย่างขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ย่อมจะส่งผลอย่างรวดเร็วยิ่ง คนเป็นอันมากจะประทับใจต่อสิ่งที่เขาเห็นในตัวท่าน จะเกิดความสำนึกผิด โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และเชื่อไว้วางใจพระเยซูคริสต์ ประวัติศาสตร์ของคริสตจักรสมัยอัครสาวกเป็นเครื่องพิสูจน์ว่า เมื่อคริสเตียนรักศัตรู อำนาจของข่าวประเสริฐมีบทบาทขึ้นทันที คริสเตียนเพียงหยิบมือเดียว สามารถที่จะ “คว่ำโลก” ในสมัยนั้นโดยใช้เวลาเพียงไม่กี่ปี ความมีใจกรุณาและเข้มแข็งเช่นนี้ เป็นสิ่งที่เราอาจมิได้เช่นกัน ดังนั้น ขอให้เราตั้งใจว่าโดยฟังพระคุณของพระเจ้า เราจะมีความรักแท้ต่อศัตรูของเรา จะอธิษฐานเผื่อเขา และจะมองเขาในแง่ดีเสมอ

ความทุกข์ การแก่งแย่งชิงดี ความกระด้างกระเดื่องและความเกลียดชัง ริษยาอาฆาต ซึ่งมีอยู่ในสังคมโลกทุกวันนี้ไม่อาจจะเยียวยาแก้ไขได้โดยทางอื่น นอกจากทางพระเยซูคริสต์ทางเดียวเท่านั้น ไม่มีใครซึ่งปราศจากความเชื่อในพระเยซูคริสต์จะสามารถมีชีวิตอยู่อย่างไม่เห็นแก่ตัว มีความโอบอ้อมอารีต่อผู้อื่นและอธิษฐานเผื่อคนที่เกลียดชังเขา หรือพยายามหาทางก่อเรื่องเดือดร้อนให้แก่เขาได้เลย หากปราศจากพระกรุณาธิคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว ย่อมไม่มีใครสักคนเดียวที่จะสามารถปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์อย่างครบถ้วนได้ ฉะนั้นหากท่านยังมิได้ต้อนรับพระเยซูคริสต์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของท่านจงเชื่อพระองค์เสียเถิดยิวนี้ จงสารภาพต่อพระเจ้าว่า ท่านเป็นคนบาป ยอมรับว่าท่านมีความบกพร่องในการดำเนินชีวิต จงเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปของท่าน และจง

ไว้วางใจพระองค์ พระเจ้าจะทรงโปรดยกความผิดบาปของท่านเสียจะประทานชีวิตใหม่ให้แก่ท่าน และจะใช้ท่านให้เป็นทางนำพระพรและความรอดของพระองค์ไปสู่ผู้อื่น

ข้าพเจ้าขอแนะนำท่านสักหน่อยเถิด ในการที่จะเริ่มเชื่อวางใจพระเยซูคริสต์ ท่านอาจจะอธิษฐานง่าย ๆ ดังนี้ ก้มศีรษะหลับตา และพูดกับพระองค์ว่า

“ข้าแต่องค์พระเยซูคริสตเจ้า ข้าพระองค์รู้ว่าข้าพระองค์เป็นคนบาป และขอสารภาพว่า ข้าพระองค์ต้องการความรอดข้าพระองค์เป็นผู้สมควรที่จะถูกพระองค์ลงโทษ แต่ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อไถ่ความผิดบาปของข้าพระองค์และเชื่อว่าพระองค์ได้ทรงทำลาชอานาจ มัจจุราชเสียแล้ว โดยการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ข้าพระองค์จะขอรับพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพระองค์ ณ บัดนี้ พระองค์เท่านั้นที่เป็นความหวังของข้าพระองค์อาเมน”

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ จรัสสินทวงศ์ 367/18-19
สามแยกไฟฉาย ถนนจรัสสินทวงศ์ กรุงเทพมหานคร
นายเล็ก ไชยเทอดธรรม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2519 โทร. 4673374

ทำอย่างไร ชีวิตจึงจะมีความสุข

การถกเถียงปัญหาในหัวข้อเรื่อง “ทำอย่างไรชีวิตจึงจะมีความสุข?” นั้น เราเริ่มต้นโดยชี้ให้เห็นว่า ทุกคนจะต้องมีความเข้าใจตนเองอย่างดีพอเสียก่อน จึงสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างราบรื่นขึ้นบานได้ เขาจะต้องปฏิเสธความคิดอันไร้แก่นสารที่ว่า มนุษย์เป็นเพียงสัตว์ที่เจริญขึ้นมาตามกระบวนการวิวัฒนาการของสิ่งที่มีชีวิตและต้องเชื่อตามหลักของพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่า มนุษย์เป็นบุคคลซึ่งพระเจ้าทรงสร้างขึ้นมาให้เหมือนกับพระลักษณะของพระองค์ แต่ได้เลื่อมทรมไปเพราะบาป แต่พระเจ้ายิ่งทรงรักมนุษย์และมีพระประสงค์ให้มนุษย์รอดพ้นจากบาป

ต่อจากนั้นหนังสือเล่มนี้ ได้พิจารณาถึงหน่วยพื้นฐานของสังคมคือครอบครัว และได้กล่าวถึงคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์เกี่ยวกับหน้าที่ของสามีภรรยาที่พึงปฏิบัติต่อกัน และได้แจกแจงถึงความรับผิดชอบซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่และลูก ทั้งได้ให้ข้อสังเกตว่าหากมีครอบครัวที่ยอมให้พระเยซูคริสต์ควบคุมบังคับบัญชา และในครอบครัวนั้น ๆ มีความเชื่อฟัง ความเคารพนบถ ความรักและความทะนุถนอม อาศัยอยู่ในสังคมใดแล้ว สังคมส่วนรวมย่อมจะได้รับผลประโยชน์อย่างมหาศาลโดยทั่วถึงกัน